

Το VELVET magazine
και η Audio Visual
παρουσιάζουν σε **Avant Premiere**
την ταινία του απόλυτου τρόμου

LORECI

Δευτέρα 23 Ιουνίου στο NIXON

+ **VELVET Party!**

VELVET

AXE

Μην ιδρώνεις

Σας άφησε μόνους με την κολλητή της για λίγη ώρα και η φίλη της άρχισε να σου δείχνει ένα «περίεργο» ενδιαφέρον. Της αρέσεις ή μήπως είναι παγίδα για να σε δοκιμάσει; Μην ιδρώνεις. Παίξ' το ψύχραιμος – και για τον ιδρώτα υπάρχει το **AXE Dry**. Το **AXE Dry** δεν είναι μόνο ένα αποσμητικό. Η σύνθεσή του ελέγχει την εφίδρωση δημιουργώντας αόρατη ασπίδα προστασίας από τον ιδρώτα, για να δείχνεις πάντα άνετος – ό,τι και να σου συμβεί.

velvet mornings./02

first we take Athens./04

camera./08

Με αφορμή το REC | Persona:
Christiane F | Les Chansons D' Amour

new media./14

Synch 2008

b-sides./16

Songs from a room: Τι ακούς, Μόνικα; |
Jamal Moss | Postcard from Madrid | Pick - up |
Indie Labels: Fuck off Records and Tapes

velvet spots./26

size./28

Architectural clothes | Strength

art./32

Πώς προχωράμε από εδώ και πέρα; | art agenda

architecture./36

Ο Ναός και το Κοτέτσι

book./38

Είναι wraia an pefteis, an antexeis na pefteis

comics./40

You wanna sleep with Common Comics?

football./43

London 1 Hull 1

pot pourri./44

zeppelin./46

Hotels

my space whore./48

Helena Gee

1,2,3, Go!./1

VELVET

τεύχος.33 / Ιούλιος 08
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Διευθυντής:

Άρπς Ιωάνς

Διευθυντής σύνταξης:

Λάκνς Ιωάνς

Υπεύθυνος ύλης:

Αντρέας Κίκηρας

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζωγράφου

Δημιουργικό:

Διονυσία Μπισμή

Υπεύθυνος επικοινωνίας:

Γιάννης Τσιούλης

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Direct market:

Ηλέκτρα Καλαϊτζάκη

Λευτέρης Καϊτσάς

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκνς & Άρπς Ιωάνς

(first we take Athens)

Νατάσα Χτενά

(obsession)

Δημήτρης Πολιτάκης

(camera)

Άκνς Καπράνος

Αντρέας Κίκηρας

Νατάσα Χτενά

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Γιάγκος Κολλιοπάνος

Νίκος Λιάσκας

Μάκης Μηλάτος

Οδυσσεύς Νικητιανός

Γιάννης Τσιούλης

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(size)

Asako Masunouchi

Μηνάς Μηνασής

Χριστίνα Ροδοπούλου

(art)

Νάντια Αργυροπούλου

Θεοδώρα Μαλάμου

(architecture)

Ανδρέας Αγγελιδάκης

(comics)

Τάσος Παπαϊωάννου

(books)

Βασίλική Πέσσα

(football is life)

Αντρέας Κίκηρας

(zeppelin)

Σώτη Τριανταφύλλου

(my space whore)

Νατάσα Χτενά

Συνεργάτες:

Paul Bennett, Νατάσα Γιανναράκη,

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος, Ξένια

Καθηλατσόγλου, Χριστόφορος Μαρίνος,

Μάριος Μπουμπής, Ηλίας Παπαζαχαρίας,

Μάρθα Παπαθανασίου, Dr. Faux

Styling:

Μαριανίνα Σέττα

Φωτογράφοι:

Άγγελος Καϊτσάς

Παντελής Ρονόκνς

Έκδοση:

The Studio (art projects),

Μιλιτιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 3314 923

info@velvetmagazine.gr

www.velvetmagazine.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

Summertime and the living is easy... αμ δε... γιατί όλα καλά και όλα ωραία... και τα μπανάκια και το άραγμα και οι μάσες και όλα... αηλιά... είναι αδιανόητο το ότι πρέπει να κανονίσεις ακριβώς τι θα κάνεις, πότε θα το κάνεις, με ποιους θα το κάνεις, για πόσο θα το κάνεις, με πόσα θα το κάνεις... έλθεος... υποτίθεται ότι το καλοκαίρι ξεκολλάς από όλα όσα σε ταλαιπωρούν κατά τη διάρκεια της χρονιάς, να κάνεις κάτι άλλο, να βγεις από το πρόγραμμά σου και δεν ξέρω τι άλλο... πώς όμως, ε; όταν τελικά καταλήγεις οι καλοκαιρινές σου διακοπές να απαιτούν οργάνωση ανάλογη (αν όχι και μεγαλύτερη) με ένα μεγάλο project! Κάπου πήρε το αψτί μας ότι δεν υπάρχουν εισιτήρια για τις Κυκλάδες την 1η Αυγούστου... από τα τέλη Μάη!!! Για όνομα... και τι να κάνεις όμως, ε; ή μπαίνεις στο παιχνίδι και αρχίζεις να τρέχεις να τα κανονίσεις όλα ή παραιτείσαι... anyway... ο καθένας κάνει ό,τι τον φωτίσει για να ισοροπήσει την παράνοια των ημερών...

Και μεις στον κόσμο μας... αρχίζουμε ραδιοφωνικές εκπομπές... από την Πέμπτη 5 Ιουνίου και κάθε Πέμπτη στις 12 με 2 το βράδυ θα κάνουμε τη VELVET mornings εκπομπή μας, Στο Κόκκινο 105,5. Ξέρετε τώρα... οι καλύτερες μουσικές, εκλεκτοί guests, ποδοσφαιρικές αναλύσεις, νέα πάσης φύσεως, ακουστικά sets, τα καλλιτεχνικά μας, οι ταινίες μας κτλκτλ... όλα όσα παίζουν τριγύρω και είναι άξια λόγου...

Επίσης... τη Δευτέρα 23 Ιουνίου στο NIXON παρουσιάζουμε σε Avant-Premiere την απόλυτη horror-splatter ταινία της χρονιάς, "REC". Στείλτε ένα mail στο contact@velvetmagazine.gr ή πάρτε ένα τηλέφωνο για να κερδίσετε προσκλήσεις. Μετά την προβολή θα ακολουθήσει και το τελευταίο μας πριν το καλοκαίρι Party με τη Velvet Squad στα dexx.

x

Το VELVET magazine και η Audio Visual σας προσκαλούν στην **avant premiere** της ταινίας του απόλυτου τρόμου

[●REC]

Δευτέρα 23 Ιουνίου
στο NIXON

έναρξη προβολής: 21:00

+ VELVET Party (starts: 23:00)

Στείλτε e-mail στο contact@velvetmagazine.gr με το ονοματεπώνυμό σας ή καλέστε στο 210 33 14 923 για να κερδίσετε μία διπλή πρόσκληση για την avant premiere της ταινίας.

Περιορισμένος αριθμός θέσεων.

NIXON. Αγησιλάου 61B, Κεραμεικός (METPO Κεραμεικός), Τ: 210 3462 077

FIRST WE TAKE ATHENS...

της Νατάσας Χτενά

Έφαγα αμαρτωλό εκμέκ παγωτό –η αλήθεια είναι βέβαια πως γούρλωνα τα μάτια κάθε φορά που το γκαρσόν πέρναγε δίπλα μου με τον δίσκο στα χέρια– στο «Διογένους» (Πλατεία Λυσικράτη) κάτω απ' την Ακρόπολη, έπειτα από μια ατελείωτη βόλτα στην Πλάκα... αποκορύφωση ενός από τα ωραιότερα κυριακάτικα απογεύματα που πέρασα ποτέ στην Αθήνα. / Free hot-dogs με (free) παγωμένη μπίρα σε πάρτυ της Ic! Berlin στο K44, απολαμβάνοντας τον αθηναϊκό ήλιο και τους επιμελώς ατημέλητους Ευρωπαίους καλλιτεχνίζοντες που περιφέρονταν αγνοώντας παντελώς εκθέματα και καταλόγους. / Fondue με κοτομπουκιές και γαριδούλες στο σπίτι μας. Γιατί άμα πάψεις να συναντάς εκεί έξω αυτό που σ' αρέσει (βοηθάει να ξέρεις τι είναι αυτό, γκουκ, γκουκ, γκουκ) κι «έχεις ανάγκη», δεν σου μένει παρά να πάρεις την κατάσταση στα χέρια σου. Ναι λοιπόν, δεν γκρινιάζεις, κι ως είσαι Έλληνας.

Άκουσα «Τ' ακορντεόν» κατά τις 4 παρά το πρωί στον Μπαϊρακτάρη (ο μόνος ανοιχτός ☺) και μου σηκώθηκαν οι τρίχες... / Απολαυστικό σχόλιο για τους θολοκουλουριάρηδες: «Ναι μαλάκα, εσύ όταν γεννήθηκες η μάνα σου πόνεσε εκεί κάτω γιατί βγήκες με το βιβλίο του Buckowski στα χέρια!» / Την υπέροχη, σπαρακτική φωνή της Μόνικα στον δίσκο της «Avatar», μίας από τις σπουδαιότερες γυναικείες (ίσως γι' αυτό να με αγγίζει και τόσο) παρουσίες της σύγχρονης ελληνικής μουσικής. Αν μη τι άλλο, ακούστε το «Over The Hill».

Βρέθηκα front row χορεύοντας ανεξέλεγκτα σε ένα ατελείωτο και σχεδόν συγκλονιστικό live των Velvoids στο υπόγειο της Helexpo. Πολύ ωραία κι εύστοχα πάντως ήταν και τα καυστικά σχόλια του Vice (το 'χει αυτό με τα λόγια, απ' ότι φαίνεται) κι η ντράμερ Dorah, θεά όπως πάντα. / Έξω απ' το Kinky Kong με το σαγόνι μου να 'χει αγγίξει το πάτωμα. Και για να πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή, τρέχω μόνη και παρωμένη κι ενώ έχω πάρει την απόφαση να γράψω όλους όσους δεν είχαν την παραμικρή όρεξη να διαθέσουν 15 ευρώ για να γευτούν την εμπειρία των No Clear Mind να παίζουν –επιτέλους!– live, βλέπω τον κόσμο, ακούω τις κιθάρες, παρώνομαι μια δόση ακόμη, ανοίγω την πόρτα, βγάζω λεφτά και μου μπαίνει στη μούρη μια τύπισσα: «Δεν έχει άλλα εισιτήρια». «Τι;». «Τέρμα. Δεν μπαίνει άλλος. Γέμισε». Αυτά δεν γίνονται. Ούτε στο σινεμά, ούτε στο «Ρομάντζο».

Είδα ένα έργο από τον Δημήτρη Ιωάννου που με εντυπωσίασε και μου θύμισε το πρώτο δείγμα μοντέρνας τέχνης που με είχε αφήσει με το στόμα ανοιχτό... Λευκό πανί, μαύρα γράμματα: «Το ροζ χρώμα, όπως του αιδίου αλλά και της ροδέλας, είναι ένα χρώμα όλο ρομαντισμό, έρωτα αλλά και περισσias ανωμαλίας!» / Βίντεο της Ποθωνής Magdalena von Rudy με τίτλο «Persona Syndrom» που αντικατόπτριζε με τον πιο μελαγχολικό τρόπο το τι θα πει να είναι κανείς γυναίκα, να πηδάει σαν γυναίκα και να πονάει σαν γυναίκα. / Την ανατριχιαστική ταινία «Επτά εύκολα κομμάτια από την Μαρίνα Αμπράμοβιτς (Seven Easy Pieces by Marina Abramovic)» της πειραματικής κινηματογραφίστριας Babette Mangolte, στο 5ο Φεστιβάλ Πρωτοποριακού Κινηματογράφου, για μια γυναίκα τόσο δυνατή που σε αφήνει μετέωρο στην ντροπή.

Το ροζ χρώμα,
όπως του
αιδίου
αλλά και της
ροδέλας,
είναι
ένα χρώμα όλο
ρομαντισμό,
έρωτα αλλά
και περισσias
ανωμαλίας!

MADE OF JAPAN

**Onitsuka
Tiger**

first we take Athens./6

Διάβασα τον «Ρομαντικό Περίπατο» του Μιχάλη Λυμπερέα. Τι μου έμεινε...; «Τι ωφελεί; Λέω να ζω με ώριμα φρούτα (...)
Αθήνα – Βερολίνο – Αγία Πετρούπολη
Κι ύστερα πώς να εξηγήσω την παρατεταμένη εφηβεία
Που περνάς, τα βράδια το στήθος σου γίνεται ανύπαρκτο
Προσποιείσαι πάντα πως κρατάς σημειώσεις
Και το πρωί φεύγεις, αναπόφευκτα
Εκεί που γεννούν οι γάτες.» /
Πανεπιστημιακή διατριβή επάνω στην «υπεύθυνη πολυγαμική συμπεριφορά» ("polyamory"- όπως λέγεται διεθνώς), στα εγκαίνια του Serial Monogamist στο MyLivingRoom, παίζοντας με τσόφλια, ξηρούς καρπούς και πολύχρωμα κουλουράκια :/ Ένα σκληρό και εμπνευσμένο ποίημα της Μαρίας Τσουκανά, «Ποιήτρια ή Μούσα;», πάνω στο οποίο δεν θυμάμαι καλά –και καλύτερα να μη θυμάμαι– πώς έπεσα, χαράματα Δευτέρας και που τελείωνε ως εξής...
«τα έχω ζήσει όλα ξανά και ξέρω πόση στο τέλος σημασία έχουν όλα όταν το αντικείμενο του πόθου πια πεθαίνει και μένουν μόνο σκόρπιες λέξεις, σκόρπια φύλλα, σκατένια ποίηση.»
Ψάξτε το. / Σε οθόνη κινητού, 3:17 τα ξημερώματα, με μισοάδειο Blue Hawaiian στο χέρι:
Όσο θάρρος
Μου λείπει
Τόσο πήρα
Πόνος
Πείρα
Και ήπνη

Ανδρέας Μελλάς

Ο Ανδρέας Μελλάς εγκαινιάζει την γκαλερί του AMP στο Ψυρρή με την ομαδική έκθεση Mail Order Monsters, σε επιμέλεια της Kathy Grayson, και κάνει μια σύντομη κουβέντα με το VELVET.

Μπορείς να περιγράψεις την εμπειρία του να δουλεύεις στη Νέα Υόρκη, με έναν άνθρωπο σαν τον Deitch;

Ήταν σίγουρα μια συναρπαστική εμπειρία, παρά τους συχνά εξοντωτικούς ρυθμούς των διαδοχικών πρότζεκτ. Ο χώρος λειτουργεί περισσότερο ως μια δεξαμενή στην οποία εργάζονται άτομα από διαφορετικά υπόβαθρα, παρά ως μια εδραιωμένη γκαλερί.

Τι θα σου μείνει αξέχαστο από εκείνη τη φάση της ζωής σου;

Η Νέα Υόρκη και οι άνθρωποι που γνώρισα εκεί.

Πώς αποφάσισες να μεταφερθείς στην Αθήνα και να ανοίξεις εδώ μια γκαλερί;

Η Αθήνα είναι σε μια μεταβατική φάση στην οποία θέλησα να είμαι συμμετοχός. Πολλές νέες γκαλερί, ανερχόμενοι καλλιτέχνες με το δικό τους ύφος και ένα πλέον απαιτητικότερο κοινό, είναι οι προϋποθέσεις εκείνες που δημιουργούν μια συναρπαστική πηληφόρμα για διάλογο, σε διεθνές επίπεδο πλέον.

Πώς σου φαίνεται η πόλη αυτήν την περίοδο;

Όπως είπα και πριν η πόλη αλλιάζει, χρειάζεται όμως περισσότερη ώθηση. Παρότι το κοινό που ενδιαφέρεται διευρύνεται, αυτό που λείπει είναι η καθημερινή τριβή των ανθρώπων με την τέχνη.

Ποιοι είναι οι στόχοι σου, βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα;

Ο χώρος θα παρουσιάσει κάποια συγκεκριμένα πρότζεκτ το πρώτο διάστημα λειτουργίας του. Ευελπιστώ να εξελιχθεί σε έναν ενδιαφέροντα οργανικό χώρο.

Τι σχεδιάζεις για το μέλλον;

Το μέλλον είναι το τώρα!

www.a-m-p.gr

Με αφορμή το REC

ΤΡΟΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ

του Άκν Κανράνου (akiskapranos@yahoo.gr)

Ο Jean-Luc Godard παρατήρησε κάποτε ότι πάντα ένιωθε νεότερος από τους Αμερικανούς σκηνοθέτες, γιατί η σχέση του με το αμερικανικό σινεμά ήταν σαν σχέση γιού-πατέρα. Χρησιμοποιώντας αυτή τη μεταφορά είχε βέβαια στο μυαλό του τη σχέση πατέρα και γιου με τη φροϋδική έννοια: αυτή την αντιθετική ορμή, απ' τη μια να ακολουθήσεις τα βήματα του πατέρα κι απ' την άλλη να απελευθερωθείς απ' αυτόν, να τον «σκοτώσεις». Ο μεγάλος δημιουργός είχε σίγουρα δίκιο με το να υπονοεί ότι κάθε σκηνοθέτης που θα βρεθεί σ' αυτήν την κατάστα-

ση, θα παγιδευτεί ανάμεσα στην επιθυμία να μιμηθεί το Hollywood και την ανάγκη να αποκοπεί από αυτήν την επιβολή της «συμμόρφωσης» σε ένα μοντέλο. Τέτοια ήταν η επιβολή του Hollywood στο παγκόσμιο σινεμά που μερικές φορές καταλήγει στο να μη φαίνεται σαν ένα εθνικό σινεμά, αλλά σαν το σινεμά-τελεία, όπως για τον γιο σε κάποιο στάδιο της ανάπτυξής του ο πατέρας δεν είναι ένας άνθρωπος ανάμεσα στους άλλους, αλλά η ίδια η ανθρωπότητα. Ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης, οι πραγματικά ανεξάρτητες πα-

ραγωγές δεν βρίσκουν σχεδόν ποτέ τον δρόμο τους στις αίθουσες και τα μικρά γραφεία διανομής μοιάζουν ανίκανα να «σπκώσουν κεφάλι», καθώς η προβολή των δικών τους ταινιών/προϊόντων περιορίζεται σε μία, δύο αίθουσες. Αυτή η νέα τάξη πραγμάτων σε ό,τι αφορά την εμπορική διακίνηση των ταινιών, αρχίζει και επηρεάζει έντονα και την ίδια τη γενικότερη φύση του αφηγηματικού κινηματογράφου, καθώς οι κινηματογραφιστές σήμερα δείχνουν να έχουν το ένα μάτι στραμμένο στο σινεμά της χώρας τους και το άλλο στο Hollywood. Κάποιοι βέβαια τα καταφέρνουν καλά. Ο Αμενάμπαρ είναι μια καλή περίπτωση. Μιμήθηκε σωστά το Χιτακοκικό πρότυπο με την πρώτη ταινία του, το «Tesis», άγγιξε την εμπορική επιτυχία με το θρίλερ «Άνοιξε Τα Μάτια» (του οποίου είδαμε και ένα εξαιρετο αμερικάνικο ριμέικ) και αμέσως μετά μεταπήδησε στο Hollywood για να γυρίσει το «The Others», που γνώρισε μεγάλη κριτική και εμπορική επιτυχία. Η εν λόγω ταινία βέβαια έσκισε και στην απονομή των βραβείων Goya, που είναι τα αντίστοιχα ισπανικά Όσκαρ, αν και πολλοί Ισπανοί σκηνοθέτες ήταν αυτοί που διαμαρτυρήθηκαν για τη βράβευσή του καθώς ο αγώνας ήταν άνισος (σε ό,τι αφορά το τεχνικό και δημιουργικό επίπεδο του φίλμ του Αμενάμπαρ, που είχε απο πίσω του έναν μεγάλο προϋπολογισμό και το σίγουρο χέρι καθοδήγησης του παραγωγού Τομ Κρουζ). Άλλοι ακόμη προσπαθούν να αρπάξουν κι αυτοί κανένα ψιλό. Ο σκηνοθέτης Juame Balaquero προσπάθησε κι αυτός να κάμνει ένα πέρασμα από τις ΗΠΑ αφού, έχοντας σκηνοθετήσει το λειτουργικό θρίλερ Nameless, γύρισε, για λογαριασμό της Miramax, το Darkness, ταινία «στοιχειωμένου» τρόμου με την Anne Paquin που γνώρισε ένα γενναίο

«ψαλίδι» στο μοντάζ από τους κάφρους παραγωγούς και πέρασε στα αζήτητα. Και έπρεπε να επιστρέψει στα πατρία εδάφη, φιλιμάροντας το REC. Τι είναι το REC ρωτάτε; Είναι μια αστίλβωτη, αβυσσαλέα επίθεση στις αισθήσεις, με «ήρωες» μια ομάδα δημοσιογράφων που έρχονται αντιμετώπιζε με θανατηφόρο ιό που θερίζει τους ένοικους ενός συγκροτήματος κατοικιών, μετατρέποντάς τους σε αιμοδιψή ζόμπι. Το «κλίμα» της πλοκής είναι εξίσου πολυφορεμένο: βλέπουμε τα πάντα μέσα από την ψηφιακή κάμερα της κεντρικής ηρώιδας. Το είδατε στο Blair Witch Project και εν συνεχεία στα Cloverfield και Diary Of The Dead του George Romero. Εδώ όμως τα πράγματα σοβαρεύουν. Ελάχιστος είναι ο χρόνος για την ανάπτυξη χαρακτήρων. Και το μόνο που μένει (σε ένα φιλημικό πεδίο σοφά απογυμνωμένο από μουσικά φτιασίδια) είναι ο απόλυτος τρόμος, σεληνολιόν μετουσιωμένο σε ένστικτο που σε βαρβάει κατακούτελα και δεν σε αφήνει να ανασάνεις, μέχρι το πεσιμιστικό φινάλε. Δεν υπάρχει στάλα λίπους σε αυτό το μαύρο διαμάντι – που σε κάνει να σκέφτεσαι κατά πόσο έχεις υπερεκτιμήσει την «αυθεντικότητα»! Όπως οι περισσότερες ταινίες που υιοθετούν αυτή την τεχνική, το REC ενδέχεται να ενοχλήσει αυτούς που το κούνημα της κάμερας επηρεάζει το στομαχάκι τους. Επίσης, θα ενοχλήσει τους αμύητους στο σινεμά τρόμου, και ίσως να τους στείλει μια ώρα νωρίτερα στην έξοδο κινδύνου. Να πούμε όμως ότι ήδη είναι έτοιμο το αμερικάνικο ριμέικ (!) ονόματι «Quarantine» και ότι τόσο ο Balaquero όσο και ο συν-σκηνοθέτης της ταινίας, Paco Plaza, έχουν συγγράψει το σενάριο. Αν και είμαστε βέβαιοι ότι το τελικό αποτέλεσμα δεν θα αγγίξει την ένταση του πρωτότυπου φίλμ. Οι φίλοι του φανταστικού πάντως οφείλουν να είναι εκεί!

Christiane F

του Αντρέα Κίρκρα

Πέρα από τις αξέχαστες ταινίες, υπάρχουν και τα αξέχαστα τρέιλερ. Ειδικά όταν όντας πολύ μπόμπιρας σε κάποιο αττικό θέρετρο είχες στηθεί στην πηλεγμένη ριγέ καρέκλα, περίμενες να δεις Αρντίλεις, Πελέ και Μπόμπι Μουρ στη «Μεγάλη Απόδραση των 11» και ξαφνικά ένας τίτλος ήταν αρκετός για να σε συστήσει μ' έναν εντελώς καινούργιο κόσμο: «Κριστιάνε Εφ: Στα 13 της Πόρνη για τα Ναρκωτικά». Κι επειδή είναι γνωστό ότι ο παιδικός εγκέφαλος όλη τα σφουγγίζει, αφού το αλάφιασμα από το επικό ψαλιδάκι του –τότε όχι ακόμα– ραϊντμανού Βραζιλιάνου καταπλήγισε, ανακλήθηκαν απορίες που ξεβόλεψαν το μπαμπά και τη μαμά. Φυσικά το έργο ήταν «ακατάλληλον», οπότε έμελλε να ειδωθεί αρκετά χρόνια αργότερα και πάλι σε ανύποπτη φάση, τότε που τα ιδιωτικά κανάλια έχοντας ακόμα απαλή νύχια έβαζαν στο ξεκάρφωτο κάποιες «ταινίες ποιότητας», συνήθως σε άγριες ώρες. Ο βαρύγδουπος τίτλος μπορεί να μοιάζει ελληνικής έμπνευσης (μην ξεχνάμε ότι πρόκειται για ταινία του '81, τότε που η ντόπια παραγωγή πρωτοέψαχνε θέματα με ναρκωτικά και τα παρουσίαζε με ανάλογο ψύχραιμο και αντικειμενικό τρόπο, θυμήσου το «Νιάτα στη Λάσπη» ή «τα Τσακάλια», με ατάκες του τύπου «δεν είχε μαύρη και μου 'δωσε άσπρη» κ.λπ.), αλλά κάπως έτσι μετέφρασαν επίσης Άγγλοι, Γάλλοι και Ισπανοί αυτό που οι ορίτζιναλ –Γερμανοί– δημιουργοί του παρουσίασαν ως «Εμείς, τα Παιδιά του Σταθμού Zoo» (“Wir Kinder vom Bahnhof Zoo”).

Η ιστορία που έκανε γνωστή την Κριστιάνε Έφ (πραγμ. επίθετο Φελσέρινοβ) ξεκίνησε από τη συνοικία Γκρόπριουσαντ, στα νότια του (Δυτικού) Βερολίνου στα μέσα των 70s. Κλασική γειτονιά μεταναστών και γενικά απόκληρων της εποχής, με τις μονομυλήκ, καταθλιπτικές όσο και γοητευτικές, πολυκατοικίες να δίνουν τον τόνο, το Γκρόπριουσαντ έφτιαχνε τη μία πλευρά του σκηνικού, με την άλλη να μεταφέρεται στο κέντρο της πόλης και τον τότε πιο πολυσύχναστο σταθμό του μετρό, αυτόν του ζωολογικού κήπου, αλλά και στο αχανές club “Sound” που βρισκόταν στην ίδια περιοχή, σημεία που μάζευαν για πρώτη φορά τόσο πολλά και τόσο νεαρά τζάνκια. Η Κριστιάνε μπήκε όντως από τα 13 της σε αυτό το trip και μέχρι τα 16 είχε περάσει από όλα τα στάδια, συμπεριλαμβανομένων και των αγοραίων ραντεβού. Τότε, γύρω στο 1978, δύο ρεπόρτερ του περιοδικού Stern (Κάι Χέρμαν και Χορστ Ράικ) έβγαλαν το θέμα-λαβράκι σε στιλ «Πού πάνε τα παιδιά μας;» πέφτοντας πάνω στην ήδη εξουθενωμένη Κριστιάνε, η οποία τούς εξιστόρησε σχεδόν τα πάντα, καθημερινά επί δύο μήνες. Εκείνοι έραψαν άμεσα το υλικό σε μία έκδοση, δίνοντας στην Κριστιάνε ρόλο αφηγήτριας. Σε λιγότερο από ένα χρόνο το βιβλίο “Wir Kinder vom Bahnhof Zoo” έφτασε το 1 εκατομμύριο πωλήσεις και πολύ γρήγορα πέρασε στο σινεμά από τον τότε 35άρο Ούλι Έντελ (έχει γυρίσει και το «Ένοχο Κορμί» με τη Μαντόνα, αχμμμ..., άτυχη στιγμή...), με την τότε 15χρονη ψηλόλιγνη Νάτια Μπρούνκχορστ στο ρόλο της αποσυντονισμένης και μετέπειτα ξεχαρβαλωμένης Γερμανο-Λοίτας. Η αλήθεια είναι ότι από το δεύτερο μισό και πέρα της ταινίας, από τη στιγμή δηλαδή που η Κριστιάνε «πέφτει στα βαριά» καταλαβαίνει κανείς το άγχος των δημιουργών της να περάσουν το μήνυμα «όχι στα ναρκωτικά, ναι στη ζωή» με διδακτικό τρόπο, επιστρατεύοντας κλισέ που έχουμε δει (επί δέκα) και σε ντόπιες αντίστοιχες πρώτες ενασχολήσεις με το θέμα (θυματοποίηση του κεντρικού χαρακτήρα λόγω της φανεράς απονιάς γονέων και κοινωνίας, στερητικά σύνδρομα και εμετοί, απότομη και εμφατική κλιμάκωση της «κατάντιας», κάποιος εντελώς προβληματισμένος από μηχανής Θεός να σε σώσει κ.τ.λ). Παρόλα αυτά τα απόλυτα καταντοτά, ειδικά σε σχέση με την περίπτωση της δημιουργίας ενός τέτοιου φιλμ, το πρώτο του μισό είναι έως και συναρπαστικό, καθώς σε βάζει για τα καλά μέσα στην πανκ ατμόσφαιρα της εποχής, σ' ένα Βερολίνο δαιδαλώδες, ημιφωτισμένο, γεμάτο νεανικό νεύρο και –φυσικά– αυτοκαταστροφές, στους αυθεντικούς χώρους

όπου τα πραγματικά γεγονότα συνέβαιναν. Όλα αυτά με υπόκρουση τον –αγαπημένο της Κριστιάνε– Ντέιβιντ Μπόουι, ο οποίος μάλιστα εμφανίζεται να τραγουδά live το μυστηριακό “Station to Station” στο πλαίσιο της «Βερολινέζικης» περιόδου του (3 άλμπουμ ηχογραφημένα εκεί, υπό την επήρεια του Μπράιαν Ίνο και των Kraftwerk, σαφείς ενδείξεις ότι και τότε το Βερολίνο ήταν cool, όπως και ακόμα παισιότερα αλλιώστε).

Η ταινία «Κριστιάν Εφ» γνώρισε απήχηση σχεδόν αντίστοιχη με του βιβλίου και πιθανότατα πρέπει να 'ναι η πρώτη με αυτό το θέμα που λατρεύτηκε σε τόσο έκταση από εφηβικές στρατιές (τα παραδείγματα που ακολουθήσαν είναι πολλά, από το «Σίντ και Νάνσι» και το «Drugstore Cowboy», μέχρι το «Trainspotting» και το «Ρέκβιεμ για Ένα Όνειρο», ωστόσο η «Κριστιάνε» δίνει μια ισχυρότερη εικόνα του περιγυριού), λατρεία που γενικά προκαλεί μπελάδες στους δημιουργούς της, καθώς πάντοτε βρίσκονται αντιμέτωποι με σοβαροφανείς αντιδράσεις περί «απαράδεκτων προτύπων» και «διαφήμισης των ναρκωτικών».

Αυτό που σίγουρα πέτυχε η ταινία, ήταν να χαράξει τις ζωές δύο ανθρώπων, στα όρια της κατάρτας: η μία ήταν η «νηθοποιός Κριστιάνε», Νάτια Μπρούνκχορστ, η οποία ήταν επόμενο να θεωρηθεί αρχικά ως παιδί-θαύμα του ευρωπαϊκού σινεμά και, ύστερα από μια-δυο άσφαιρες απόπειρες για «κάτι παραπέρα» (ένα χρόνο μετά τη χρησιμοποίησε στον «Καυγατζή») να αφεθεί στη λήθη. Η Νάτια τα παράτησε και πήγε στο Λονδίνο όπου ασχολήθηκε λιγότερο με την (τηλε-)νηθοποιία και περισσότερο με τη συγγραφή σεναρίου, καταφέροντας το 2001 να βάλει την υπογραφή της, ως σεναριογράφος αυτή τη φορά, και πάλι σε μια βερολινέζικη πανκ ιστορία των early 80s («Never Mind the Wall», ο τίτλος τα λέει όλα) που μεταφέρθηκε, με σχετική επιτυχία, στην οθόνη από την Κόνι Βάιτερ. Στη συνέχεια η Νάτια επέστρεψε στη Γερμανία, αλλά στο Μόναχο, αφού «στο Βερολίνο πια όλα κινούνται σε μεγάλες ταχύτητες και ποσότητες».

Όσο για την «αυθεντική» Κριστιάνε, εκείνη φυσικά και δεν τα ξεπέρασε όλα στη φάρμα της γιαγιάς της, όπως άφηνε να εννοηθεί η ταινία, αλλά τουλάχιστον εξασφάλισε τα προς το ζην και με το παραπάνω χάρη στα δικαιώματα από το βιβλίο και το φιλμ, έστω και αν δεν την ικανοποιούσαν απόλυτα, όπως έλεγε θα ήθελε «λιγότερη μυθοπλασία και περισσότερο ντοκιμαντέρ». Λίγες φιλίες, αποτυχημένες σχέσεις και εκ νέου βουτιά στα –ακριβότερα– ναρκωτικά, ένας χρόνος στη φυλακή, η Κριστιάνε δεν βρήκε ψυχία αλληλάζοντας συνέχεια σπίτια (για κάποια χρόνια, τέλη 80s-αρχές 90s έζησε και στα μέρη μας), μέχρι ν' αρχίσει να περνά τακτικά από τη μεθαδόνη, έχοντας πια επιστρέψει στο Βερολίνο, μ' ένα μωρό στην πλάτη. «Αυτό το γαμημένο βιβλίο με κατέστρεψε. Ακόμα και τώρα, 30 χρόνια μετά, όλοι με βλέπουν σαν 'εκείνο το κορίτσι'. Όχι σα μια μητέρα που μεγαλώνει έναν γιο κι αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία», έλεγε η Κριστιάνε λίγο μετά την επιστροφή της σε νορμάλ ρυθμούς. «Τους είπα τόσα πράγματα, αλλά τα άφηναν απέξω», συνέχιζε για τους συγγραφείς του βιβλίου που πρόσφατα έφτασε στις 50 εκδόσεις, έχοντας πάντα τη σκέψη να τα συμπεριλάβει όλα σ' ένα δεύτερο, εντελώς δικό της, όμως: «η μνήμη έχει σιγά-σιγά ξεφτίσει».

Το να βγάζεις λεφτά μές' από την προσωπική σου εξαθλίωση δεν είναι και ό,τι καλύτερο, κι αυτό η Κριστιάνε το ένωσε για τα καλά απολαμβάνοντας ένα ιδιότυπο καλτ στάτους, με αμέτρητα γράμματα διαρκώς ανανεούμενων «θαυμαστών» να φτάνουν καθημερινά μέχρι και σήμερα, ρωτώντας την κυρίως «τι απέγινε ο Ντέιλεβ;» (το τότε αγόρι της). Ούτε που ξέρει, αλλά η, 46χρονη τώρα, Κριστιάνε εξακολουθεί να απαντά, «όχι όμως πια για να τους πω να μην κάνουν τα ίδια λάθη με μένα. Έτσι κι αλλιώς δεν έχει κανένα νόημα».

VELVET CINEMA

Επιμέλεια: Νατάσα Χτενά

camera./12

LES CHANSONS D' AMOUR

Love Songs

Επίσημη υποψηφιότητα στο Φεστιβάλ των Καννών.

Όλα τα τραγούδια του έρωτα διηγούνται την ίδια ιστορία: «Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...». Πώς να το πεις αυτό καλύτερα, παρά τραγουδιστά; Ο Ισμαέλ, ο Ερβάν, η Ζαν, η Αλίς –άνθρωποι συνηθισμένοι– ερωτεύονται. Τα έντονα και μαζί φευγαλέα συναισθήματά τους κι ακόμα η συνεχής, ελαφριά θολούρα του νου, μ' άλλα λόγια οι «σκοτούρες» του έρωτα, δεν βρίσκουν τρόπο να εκφραστούν, παρά μόνο με τη μορφή του τραγουδιού. Ένα υπέροχο μιούζικαλ, γυρισμένο στους δρόμους του Παρισιού, με τους ηθοποιούς να αναμειγνύονται με τους περαστικούς και τους εργαζόμενους, στα όρια της τεχνικής του ντοκιμαντέρ, χωρίς όμως καμία άλλη σχέση μ' αυτό. Καθημερινές προσωπικές ιστορίες, μικρά δράματα, πλurisμός, διάχυτο πνεύμα pop, φαντασία και ζωντάνια, με τις σκηνές να εναλλιάσσονται όπως το κουπλέ και το ρεφρέν στο τραγούδι. Ένα τραγούδι –για την ακρίβεια πολλά τραγούδια– για τον έρωτα, που ο καθένας μας θέλει να παραμένει ζωντανός μες στην καρδιά του.

Σκηνοθεσία

ΚΡΙΣΤΟΦ ΟΝΟΡΕ

Πρωταγωνιστούν

ΛΟΥΙ ΓΚΑΡΕΛ, ΛΟΥΝΤΙΒΙΝ ΣΑΝΙΕ, ΚΙΑΡΑ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙ, ΚΛΟΤΙΑΝΤ ΕΣΜΕ,
ΓΚΡΕΓΚΟΥΑΡ ΛΕΠΡΕΝΣ – ΡΕΝΓΚΕ

αφρόλουτρο

χωρίς mineral oil
χωρίς parabens

Caspar Myrrh

Myrrh was the gift to the Infant from Caspar, one of the three Magi. Myrrh was used for its many medicinal properties and valued almost as much as gold in ancient times.

KINGS&QUEENS

ΜΕ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

www.forkingsandqueens.com

Τα Kings&Queens περιέχουν μία μοναδική φόρμουλα με εκχυλίσματα από Ρόδι, Μπλε Λωτό και Μαλαχίτη, συστατικά που φέρουν τη δική τους βασιλική ιστορία. Πλούσια σε φυτικά έλαια, εκχυλίσματα βοτάνων και βασιλικά αρώματα, τα Kings&Queens δεν περιέχουν parabens και συνθετικές παραφίνες (mineral oils).

SYNCH 2008

OPEN SOURCE POWER & ENERGY TRANSMISSIONS...

Το πρόγραμμα νέων μέσων του φετινού Synch φαίνεται να έχει αλλιάξει μορφή. Πιο ευέλικτο και χωρίς να θέλει να ακολουθήσει συγκεκριμένες κατευθύνσεις και πηλίσια, το φεστιβάλ θυμίζει περισσότερο ένα δίκτυο από κόμβους που μεταδίδουν διαφορετικά σήματα και μεταφέρουν διαφορετική ενέργεια.

της Δάφνης Δραγώνα

Για το Hotspots που επιμελούνται ο Αντώνης Πίττας και η Alexandra Landre έχει επιλεγεί μία σειρά από καινοτόμες πλατφόρμες που βασίζονται στο ανοικτό λογισμικό και καλούν τον κόσμο να τις διερευνήσει και να διαμορφώσει τη δική του εικόνα για αυτές. «Καταπιαστείτε με τα έργα, δώστε τους μορφή, φτιάξτε τα και τελικά αφήστε να πάρουν το σχήμα και το στιλ που επιθυμείτε!», διαβάζω στο δεξίτυπο τύπου ... Ενδιαφέρον, αλλιώς σε τι βαθμό μπορεί να ισχύει κάτι τέτοιο, αναρωτιέμαι... Θα ξέρουμε σε λίγες μέρες. Σίγουρα πάντως έχω την επιθυμία να παίξω με το jublator, μια μπάλα με διάμετρο 1,20 μ (!) που έχει ενσωματωμένη μια κάμερα και ένα μικρόφωνο τα οποία καταγράφουν τις κινήσεις και τις ομιλίες του κοινού και τις μεταφέρουν σε μια μεγάλη οθόνη μαζί με την ίδια τη δυναμική που αναπτύσσεται στο χώρο. Επίσης πολύ θα ήθελα να σύρω τη Solar Audio Bag του Tonylight, μια βαλίτσα με ροδάκια και ενισχυτή που παίρνει ενέργεια από ένα μικρό ηλιακό ταμπλό και παίζει αγαπημένους ήχους από gameboy ενώ διασχίζεις με αυτή τους δρόμους της πόλης. Θόρυβο στην πόλη φαντάζομαι θα προκαλέσει και το Car Tuning του Νίκου Αρβανίτη: ένα «τροποποιημένο» αυτοκίνητο, εξοπλισμένο με ηχεία και ενισχυτή που

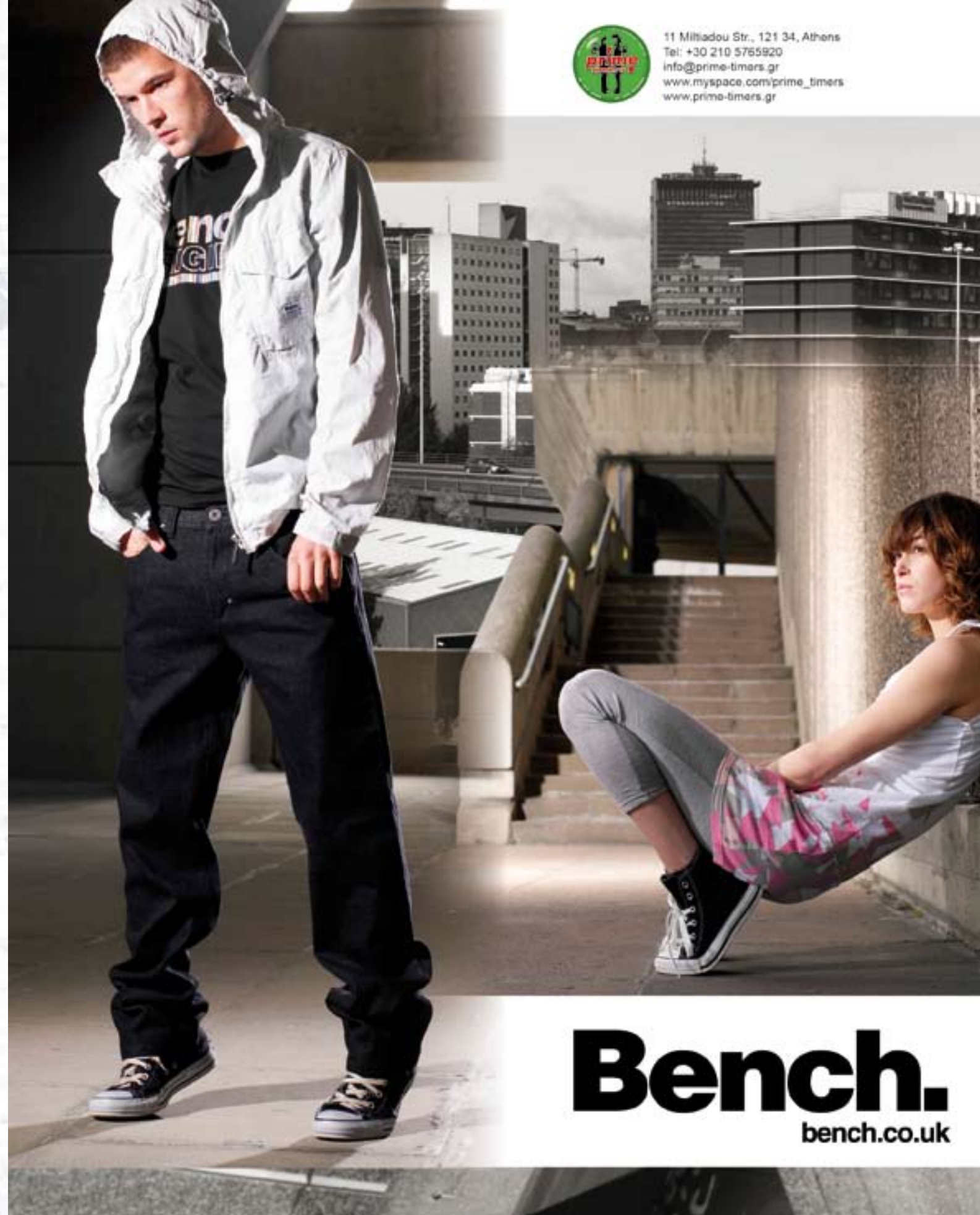
θα αναπαράγει σε μεγάλη ένταση ήχους από αγώνες αυτοκινήτων... Παράλληλα με τα έργα του Hotspots, το Synch επίσης θα φιλοξενήσει μια επιλογή έργων από το Public Screen του Κέντρου Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης και από το γνωστό Ολλανδικό κέντρο νέων μέσων V2, ενώ στο K44 θα παρουσιαστεί το Error code, ένα αφιέρωμα με εκθέσεις και performances γύρω από τα retro computers και τις παλιές gaming consoles.

Την προσοχή μου πάντως έχουν ιδιαίτερα τραβήξει οι διαλέξεις του Μουσείου Μπενάκη. Η ενότητα «Ηχητικές τοπ(ι)ογραφίες: Καλλιτεχνικές και θεωρητικές τομές στο ακουστικό περιβάλλον» που έχουν επιμεληθεί οι Παισάνια Καραθανάσης και Παναγιώτης Πανόπουλος, σκοπό έχει να εξετάσει τις ακουστικές μας εμπειρίες και τη δυναμική του ήχου σε σχέση με το χώρο μέσα από sound art projects και audio walks που θα παρουσιάσουν οι Νίκος Μπουμπάκης, Ζάφης Ξαγοράκης, Ελπίδα Ρίκου και Δανάη Στεφάνου. Στα πλαίσια των διαλέξεων του φετινού φεστιβάλ θα παρουσιαστεί και το περίφημο "One Laptop per Child", που φαντάζομαι πως θα προσελκύσει πολύ κόσμο και θα προκαλέσει πολλές συζητήσεις. Πρόκειται για την πρωτοβουλία του Nicholas Negroponte να σχεδιαστούν, να κατασκευαστούν και να διανεμηθούν σε συνεργασία με το MIT Media Lab φορητοί υπολογιστές των οποίων το κόστος να είναι ιδιαίτερα χαμηλό (περίπου 100 δολάρια αν και έχει την τάση να ανεβαίνει...), ώστε να μπορέσουν και τα παιδιά αναπτυσσόμενων κρατών να έχουν πρόσβαση στην τεχνολογία και την εκπαίδευση. Το έργο τρέχει εδώ και 4 χρόνια και από πέρυσι έχει αρχίσει η διανομή των υπολογιστών σε κράτη με δυσχερή οικονομία. Ο μη κερδοσκοπικός οργανισμός που ιδρύθηκε για την ανάπτυξη και στήριξη της ιδέας αυτής βρήκε υποστηρικτές-εθελοντές από το χώρο της τεχνολογίας σε πολλά ανεπτυγμένα κράτη και έτσι στήθηκε ένα ισχυρό δίκτυο με βασικό συστατικό την εγκατάσταση και χρησιμοποίηση των προγραμμάτων ανοικτού λογισμικού linux για τους υπολογιστές αυτούς. Η ιδέα ήταν ότι τα linux θα ενθάρρυναν τα παιδιά όχι απλά να μάθουν πώς λειτουργεί ένα σύστημα, αλλά και να το αξιοποιούν περαιτέρω από μόνα τους. Τα πράγματα όμως άλλαξαν πρόσφατα, όταν ο Negroponte φάνηκε να προτιμάει τη λύση windows, κάτι που ξεσήκωσε πολλούς από τους συνεργάτες ανά τον κόσμο και προκάλεσε την παραίτηση του Walter Bender, προέδρου μέχρι τότε για το λογισμικό και περιεχόμενο των υπολογιστών. Οπότε Windows ή Linux τελικά; Και ποια η συνέχεια; Νομίζω πως ο συνεργάτης του Negroponte, Dr Boulanger, που θα είναι εδώ για την επίσημη παρουσίαση, θα κληθεί να απαντήσει σε αρκετά δύσκολα ερωτήματα. Ο Dr Richard Boulanger που είναι Καθηγητής Μουσικής Σύθεσης στο Berklee, μάλλον υπέρμαχος των linux πρέπει να είναι πάντως, αφού είναι ένας από τους βασικούς εμπνευστές του csound, ενός συστήματος ελεύθερου λογισμικού για τη σύνθεση και επεξεργασία μουσικής και ήχου που καλύπτει ένα ευρύ φάσμα από πλατφόρμες και χρησιμοποιείται και στο One Laptop Per Child. Ο Dr. Boulanger θα παρουσιάσει μάλιστα το σύστημα αυτό στα πλαίσια ενός εργαστηρίου το οποίο είναι ανοικτό σε όλους όσους ασχολούνται με τη μουσική, οπότε όσοι ενδιαφέρεστε, σπεύσατε... Αν πάλλ δεν είστε τόσο εξοικειωμένοι με συστήματα ήχου, ο Dr B θα κάνει και μια performance διαδραστικής ψηφιακής μουσικής και βίντεο με τη χρήση ειδικά κατασκευασμένων εναλλακτικών συστημάτων ελέγχου, διαδραστικών/ηχοευαίσθητων multi-media και λογισμικού σύνθεσης σε πραγματικό χρόνο. Αυτά και άλλα πολλά υποσχόμενα από το γενικότερο πρόγραμμα του φεστιβάλ και την πάντα πλούσια λίστα των συναυλιών...

Περισσότερα στο www.synch.gr
και από τις 13 έως τις 15 Ιουνίου στην Τεχνόπολη και το Μουσείο Μπενάκη

11 Miltiadou Str., 121 34, Athens
Tel: +30 210 5765920
info@prime-timers.gr
www.myspace.com/prime_timers
www.prime-timers.gr

Bench.

bench.co.uk

new media./14

SONGS FROM A ROOM

του Μάκη Μπλάτου

ΤΙ ΑΚΟΥΣ, MONIKA;

Το «δωμάτιο με θέα» βλέπει κατευθείαν στη δισκοθήκη της. Η Monika μόνη της μπροστά στα ράφια διαλέγει άληπουμ για να ακούσουμε παρέα.

Στη δική μου πραγματικότητα το να μάθω τι ακούει ο άλλος είναι βασική πληροφορία. Πώς μυρίζονται τα ζώα; Κάτι ανάλογο. Μια συνέντευξη λοιπόν με τη Monika ή τα δισκάκια που ακούει, που αγαπάει, που μεγάλωσε μ' αυτά; Προτίμησα το δεύτερο και από προσωπική περιέργεια, αλλά και για να ξέρουμε τι κρύβεται πίσω απ' το ολοκαίνουργιο "Avatar", όχι απαραίτητα με άμεσο τρόπο αλλά ως «πνεύμα», σαν μια αύρα που περιβάλλει το πρώτο της άλμπουμ. Σπάνια –νομίζω– η ελληνική μουσική πραγματικότητα (σε οποιαδήποτε μουσική εκδοχή) έχει παρουσιάσει τόσο ενδιαφέρον ντεμπούτο, όσο είναι αυτό της Monika και όσα ακολουθούν μας αποκαλύπτουν ένα μέρος του μυστικού:

1. Let It Be – Beatles.

Ο δίσκος που πνέει στ' αυτιά μου από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Καθώς άκουγα τον ψυχεδελικό του ήχο μέσα από το πικ-απ κοιτούσα τις τέσσερις μουσάτες φιγούρες των Beatles. Ήμουν πέντε χρονών όταν τον πρωτοάκουσα και θυμάμαι να τον «κλέβω» από τη βιβλιοθήκη των γονιών μου. Τον ακούω πολύ συγκεκριμένες στιγμές, άλλες φορές με προσοχή και άλλες με τις σκέψεις μου να σκορπάνε σαν στάχτη πάνω από καμμένα κατατόπια της καρδιάς μου.

2. Ρεμπέτικο – Σταύρος Ξαρχάκος.

Δεν είχα δει την ταινία. Χανόμουν για ώρες στου θωμά το μαγαζί. Για μένα ήταν ένα παραμύθι που το φανταζόμουν όπως ήθελα με το Ιμιτλερίμ σαν εκκλησιαστικός ύμνος να με κάνει να προσκυνώ στο μεγαλείο της μελωδίας και της ψυχεδέλειας και το Δίχτυ να γαληνεύει την ψυχή μου μετά την πυρπόληση συναισθημάτων με λαμπάδες... Το ποστ υπήρχε από πολύ χωρίς στην Ελλάδα τελικά.

3. Πάμε μια βόλτα στο φεγγάρι – Μάνος Χατζιδάκις.

«Το βαλς των χαμένων ονείρων». Είμαι δέκα χρονών και προσπαθώ κουτσά στραβά να το μάθω στο πιάνο. Για μια δεκαετία νομίζω δεν κάθισα σε πιάνο χωρίς να το παίζω. Βρίσκω σε βινύλιο το δίσκο στο σπίτι και μένω για ένα ολόκληρο τριήμερο κλεισμένη στο δωμάτιο μερακλώνοντας με το «Ο μήνας έχει δεκατρείς» και το «Σ' αγαπώ». Και ακόμα δεν έχω σταματήσει.

4. Cinema Paradiso – Ennio Morricone.

Ύψιστη περιπλάνηση στα λημέρια της καρδιάς, έρωτας και πόνος περπατών χέρι-χέρι πάνω σε μια κλωστή αστείρευτης μελωδικής υπόστασης έτοιμη να κοπεί από το συναισθηματικό φορτίο. Δεν έχω καταφέρει ακόμα να τον ακούσω χωρίς να δακρύσω.

5. Let Go – Nada Surf.

Το Blizzard of '77 πρέπει να το έχω ακούσει και παίξει πάνω από 5000 φορές... Το είχα για ξυπνητήρι δύο χρόνια. Ένα μείγμα από ευχάριστα ποπ ριθμ για να κάνεις πάρτυ με τον εαυτό σου μέχρι ερωτικά stand-by δωράκια όπως το Inside of Love. Ένας πλήρης δίσκος με λιτά φωνητικά που όταν τείνουν ν' αγριέψουν νιώθεις αμήχανα που δεν τα καταφέρνουν. Αλλά είναι ό,τι πιο τρυφερό σου μένει.

6. Lost Souls – Doves.

Επανεξημενός στο repeat. Ένα απίστευτο τρίο καταφέρνει να ξετρυπώσει τις χαμένες ψυχές τους μέσα από μια σειρά εντυπωσιακών ήχων, μεγαλειώδη παραγωγή και πανέξυπνα κιθαριστικά στοιχεία. Ξεκινάει μυστηριωδώς και μετά σου πασάρει το Here It Comes για να βρεις τον δρόμο σου, τον οποίο ξαναχάνεις στο The Man who Told Everything. Θεέ μου, πού βρίσκομαι;

7. The remote part – Idlewild.

Με είχαν κερδίσει από το A Hundred Broken Windows, αλλά αυτός ο δίσκος ήταν πιο ήρεμος και πιο ουσιαστικός. Με την μπάσα και τόσο σεξουαλική φωνή του Roody Womble ακούς κομμάτια που θα σου πάρουν τα μυαλά, όπως το You Held the World in your Arms, κι έπειτα έρχεται η ποιντική κάθαρση με το ομώνυμο κομμάτι. Απίστευτος δίσκος.

8. Turn on the bright lights – Interpol.

Το καλύτερο κλοκαίρι της ζωής μου το πέρασα ακούγοντάς τον σχεδόν αποκλειστικά. Ένας ολοκαίνουργος ήχος στ' ακούσματά μου, πεντακάθαρος με μια αίσθηση μεταλλικής μαγείας. Ανατριχιαστικά φωνητικά χωρίς μελωδία, αλλά με μια μπασσογραμμή να σου ξυπνάει τα σωθικά και με τον κιθαρίστα να σου σερβίρει άφθονα ριφάκια.

9. Funeral – Arcade Fire.

Αυτό που πάντα ήθελα να κάνω. Όλα μαζί, φωνές, ορχήστρες, σωστά δομημένα μέρη, επικαλυμμένα με περίσσεια τρέλα. Μια ελεγειακή παρουσίαση του πώς να γίνετε ευτυχισμένος, κι ως βρίσκεστε σε «κηδεία».

10. Άγρια Χλόη – Κ. Βήτα.

Μ' έκανε να ερωτευτώ και αυτό μου αρκεί. Κάθε φορά που σιγομουρμουρίζω τους στίχους περιλούζομαι από εκείνη την ισχυρή αίσθηση του πάθους που πρωτοένοιωσα. Ταξίδι σε πολλούς κόσμους με χαριστική βολή το «Μιράντα» να ρέει να σκάσουν σε όσους δε πιστεύουν στην αιώνια αγάπη.

EUROPEAN MUSIC DAY MAKES MY DAY!
GET ON YOUR WALKING SHOES AND LISTEN TO THE CITY

του Γιάννη Τσιούλη

Κάθε χρόνο έρχεται μια στιγμή που ξέρεις ότι θα μπεις τρέχοντας σε ένα μπαρ, θα ψελλίσεις λαχανιασμένος ένα cocktail to go και θα λάβεις ως απάντηση το έκπληκτο και απειλητικό βλέμμα του bartender. Θα κοκκινίσεις προς τη στιγμή, αλλά αμέσως θα πεις απολογητικά «Παίζει αυτή η μπάντα που αγαπώ στη Κοτζιά. Πρέπει να τρέξω». Τότε ξέρεις ότι η γιορτή της μουσικής έχει φτάσει και φέτος και θέλεις να βρεθείς σε κάθε γωνιά της πόλης για να ζήσεις έντονα το μεγαλύτερο μουσικό event δρόμου που διοργανώνεται στην πόλη. Το τρίήμερο 19 έως 21 Ιουνίου η Αθήνα θα ξεφύγει λίγο από το λήθαργό της για να υποδεχτεί την 9η Ευρωπαϊκή Γιορτή της Μουσικής.

Φέτος οι εκδηλώσεις της Γιορτής της Μουσικής μεγαλώνουν ακόμα περισσότερο και επεκτείνονται σε 15 σημεία της πόλης. Οι μουσικές θα ακούγονται δυνατά και θα μετατρέψουν την Αθήνα σε ένα απέραντο street party. Οι σκηνές θα στηθούν και πάλι στην Πλατεία Κοτζιά, τον Εθνικό Κήπο, την Πλατεία Μαβίλη, την Πλατεία Κουμουνδούρου, την Πλατεία Ασωμάτων, τους Αέρηδες, την Πανόρμου και το Βίος. Όλοι οι μουσικόφιλοι θα ακροβολιστούν στις γωνίες της Αθήνας για να ουρλιάζουν και να υποστηρίξουν με την παρουσία τους αγαπημένους καλλιτέχνες, Έλληνες και ξένους, που δραστηριοποιούνται σε όλα τα είδη της μουσικής, από electro και indie rock μέχρι jazz και ορχηστρική. Οι ανταλλαγές μεταξύ πόλεων του εθνικού αλλά και του διεθνούς δικτύου της Γιορτής θα έχουν φέτος πρωτεύοντα ρόλο. Οι «ανεστατημένοι» της Ελλάδας στο εξωτερικό θα είναι οι Takis Barberis Quartet στη Λοζάνη, η οποία στέλνει πίσω το ηλεκτρονικό σχήμα Romeo, o G – Pal στο Μιλάνο, απ' όπου έρχεται εδώ ο dj Dash και οι Happy Dog Project στο Λονδίνο, απ' όπου η Αθήνα περιμένει το soul – funk σχήμα των Mama's Gun. Αλλά και οι ξένοι που καταφθάνουν στην Ελλάδα στο πλαίσιο της Γιορτής δεν είναι λίγοι. Όπως η Neneh Cherry με τη μπάντα Circus, που κινείται σε «πειραγμένους» funk ρυθμούς, και οι Long Range, το νέο σχήμα του Phil Hartnoll από τους Orbital. Ενδιαφέρουσες συμπράξεις μουσικών και ένα reggae block party στην περιοχή του Ψυρρή συμπληρώνουν το πρόγραμμα.

Οι διοργανωτές δίνουν ένα ξεχωριστό stage σε μια μουσική σκηνή της Αθήνας, που αναδεικνύει τη δυναμική της και το βαθμό που συμβαδίζει με τα παγκόσμια μουσικά δρώμενα. Έτσι η ανεξάρτητη αγγλόφωνη εγχώρια σκηνή και τα σχήματα που την απαρτίζουν θα εμφανιστούν στην πλατεία Κουμουνδούρου. Η Sonic Playground διοργανώνει τα live του τριημέρου στην πλατεία της Πειραιώς και στηρίζει έμπρακτα για ακόμα μια φορά κάθε προσπάθεια που γίνεται για τη σύγχρονη μουσική, όπως έκανε και όλο το χειμώνα διοργανώνοντας live με πολύ ενδιαφέροντα ονόματα, που απασχολούν έντονα με τον ήχο και τις εμφανίσεις τους. Το κοινό θα έχει την ευκαιρία να παρακολουθήσει ένα line up που είναι άκρως ελκυστικό και περιλαμβάνει μουσικές από ambient electronica, σουρεαλιστική pop, pop punk, garage, μέχρι post punk, electro, indie rock, shoegaze και πειραματικούς ήχους.

Η ατμόσφαιρα της πόλης καθόλη τη διάρκεια του τριημέρου σου δίνει την αίσθηση ότι η μουσική ενώνει την πόλη σε μια παρέα με τρόπο σχεδόν παγανιστικό. Μπορείς να σκεφτείς καλύτερο τρόπο να γιορτάσεις το θερινό ηλιοστάσιο; Φόρα τα πιο άνετα παπούτσια σου και άκου την πόλη να βρυχάται. Είναι ζωντανή...

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Πέμπτη 19 Ιουνίου

Fantastikoi Hxoi www.myspace.com/fantastikoihxoi
Berlin Brides www.myspace.com/berlinbrides
Peekay Tayloh www.myspace.com/peekaytayloh
Sportex www.myspace.com/sportex

Παρασκευή 20 Ιουνίου

My Brother the Couch www.myspace.com/mybrotherthecouch
The Velvoids www.myspace.com/thinkbabymusic
The Longsands (Αγγλία) www.myspace.com/thelongsands
Zebra Tracks www.myspace.com/zebratracks
Modrec www.myspace.com/modrec

Σάββατο 21 Ιουνίου

The Liarbirds www.myspace.com/liarbirds
The Model Spy www.myspace.com/themodelspy
The TENS www.myspace.com/crazytens
My Wet Calvin www.myspace.com/mywetcalvin
The Fuzzy Nerds www.myspace.com/thefuzzyners

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΓΙΟΡΤΗ
ΤΗΣ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ
21 Ιουνίου

JAMAL MOSS

b-sides./18

Hieroglyphic Being ή the Sun God είναι ονόματα με τα οποία μπορεί να γνωρίζετε τον Jamal Moss. Όμως αν ακούσετε τη μουσική που ο ίδιος έχει κυκλοφορήσει κάτω από όλα αυτά τα ψευδώνυμα ή ακόμα και τα disco edits στο label Members Only, τότε τελικά οι παραμορφώσεις εξισορροπούνται ομοιόμορφα με το συναίσθημα, τα μπερδεμένα αλλήλα συγχρόνως σε τάξη χρονικά μοτίβα και οι ήχοι που μας θυμίζουν το παρελθόν αλλήλα που παράλληλα δεν έχουμε ξανακούσει, όλα θα γίνουν αμέσως αναγνωρίσιμα.

του Paul Bennett

www.myspace.com/beinghieroglyphic
Labels: MAtematics Recordings / SSDBI

Πιέζοντας τα όρια μεταξύ της house και της techno και συγχρόνως χρησιμοποιώντας έναν σπασμωδικό κρουστό ήχο, ο Jamal είναι ένα σπάνιο είδος σύγχρονου μουσικού που καταφέρνει όχι μόνο να περικληθεί πολυπληθές επιρροές, αλλά και να τις παραδίδει με έναν ιδιαίτερο και προσωπικό τρόπο. Αυτό το καλοκαίρι το κοινό της Αθήνας θα έχει την ευκαιρία να ακούσει τον Jamal Moss “on stage” στο Synch Festival, γεγονός που μου δίνει και εμένα την ευκαιρία να γνωρίσω λίγο καλύτερα έναν από τους φωστήρες της house.

Μεγαλώνοντας στο Chicago και αγαπώντας τη μουσική πρέπει να ήταν συναρπαστικό από μόνο του. Τι σε έκανε να ασχοληθείς με τη house σκηνή;

Η κοινωνική πραγματικότητα και η δυσκολία του να μην είσαι λευκός στην Αμερική μου γέννησε συγκρουόμενες ιδέες γύρω από το πώς η καλή μουσική γίνεται αντιληπτή συμπεριφορικά, αλλά και πώς ενσταλάζεται στη συνείδηση και ομοίως στην κοινότητα όπου ανήκω. Βασικά για τη «φυλή» μου η House ήταν μια επανάσταση απέναντι στο κατεστημένο που πάντα έβαζε ταμπέλες και στερεότυπα τύπου «το Rock είναι για εμάς, το R ή B είναι για εσένα, το New Wave είμαι εγώ και το Funk είσαι εσύ και άφησε το Punk σε εμάς». Όμως η καλή μουσική θα έπρεπε να χρησιμοποιείται για να σώσει τους πάντες. Ο διαχωρισμός και η κατηγοριοποίηση των ανθρώπων θα δημιουργήσει και θα αναθρέψει μία νέα τάση ή κουλτούρα ή είδος, όταν οι επιλογές σε κάθε κοινωνία είναι περιορισμένες και εμποδίζονται. Έτσι δεν ήταν μόνο ο ενθουσιασμός από τη γενικότερη θεώρησή μου, αλλά περισσότερο η βούλησή μου να ταυτοποιήσω, να συνδεθώ, να απελευθερώσω, να σεβαστώ, να ακολουθήσω, να μάθω, να υπηρετώ, να ηγούμαι, να εξελίσσομαι (9 πρωτόκολλα δηλαδή), χάρη στο νέο μέσο της House.

Πώς ήρθε σε επαφή με τον Adonis και το Steve Poindexter, δύο από τις πιο επιδραστικές φιγούρες στο χώρο της μουσικής; Πόσο σε επηρέασαν;

Ο Steve Poindexter και ο Adonis ήταν πάντα δύο σταθερές ή περσόνες που ανέκαθεν παρέμεναν εκτός και επί τα αυτά στη σκηνή, είτε μέσω της μουσικής, είτε μέσω των events, ή απλά καταναλώνοντας όπως κάθε άλλο πλάσμα για τη συντήρηση ή αναγέννηση. Δεν ξεχώρισαν τους εαυτούς τους από τις μάζες εξαιτίας της φήμης τους, γι’ αυτό ήταν εύκολο να τους προσεγγίσω για να συνδεθώ και να πετύχω τα 9 πρωτόκολλα που ανέφερα πριν και να τους έχω ως καθοδηγητές στο Ying Yang της μουσικής βιομηχανίας. Πρέπει να είσαι πάντα μαθητής για να μάθεις από τους δασκάλους, ώστε μια κουλτούρα να γίνεται αέναη.

Η House πέρασε μια περίεργη περίοδο στην αλλαγή του αιώνα, αλλά βλέπουμε ένα νέο ενδιαφέρον από καινούριους και επίκαιρους παραγωγούς. Πιστεύεις ότι θα μπει σε θετική πορεία;

Χωρίς παρεξήγηση, εμένα μου φαίνεται πιο κολλημένη από ποτέ. Πολλοί αρχηγοί, καθόλου στρατιώτες. Υπερβολικά πολλοί djs και παραγωγοί. Πολλοί θέλουν να προβάλλονται και δεν δονούνται από τη διαδικασία της γένεσης, ούτε παραδίδονται σ’ αυτήν. Θα έλεγα ότι από τους 2000 παραγωγούς υπάρχουν περίπου 80 που είναι γνήσιοι και τιμούν τους ηλεκτρονικούς προγόνους ή καινοτόμους. Υπάρχει ένα

κομμάτι του εαυτού μου που ακόμα αναπτύσσεται και προσπαθεί να παραδοθεί ακόμα και αυτή τη μέρα. Έχω κάποια στάνταρ που πρέπει να βελτιώσω προτού επικεντρωθώ κανονικά, επειδή διαισθάνομαι ότι η νεοψαία του Σικάγο είναι τελείως αποκομμένη από το ιστορικό μουσικό μονοπάτι της.

Η δική σου house/techno είναι πολύ ξεχωριστή. Δεν μπορώ να τη συγκρίνω με κάτι άλλο, παρόλο που ακούω τις επιρροές σου. Χωρίς να μας φανερώσεις όλα τα μυστικά σου, μπορείς να μας κοινοποιήσεις τη μέθοδό σου;

Τουλάχιστον 15 χρόνια ακούγοντας και άλλα εκτός της dance μουσικής! (The Muzic Box / Ron Hardy / Bismark - Lil Louis / Medusa’s - Armando / The Reactor / Dj Rush - 1466 Milwaukee Loft Parties / Diz - Shelter / Mark Farina - Red dog).

Όλα αυτά τα μέρη μου χάρισαν συναισθήματα, αναμνήσεις, την αίσθηση ότι κάπου ανήκω, ορισμό, ύπαρξη. Οι Dj’s με έμαθαν για το κάλεσμα και την απόκριση, ακούγοντάς τους μου εμφύσησαν πώς να κάνω τους ανθρώπους να αφήνονται και να απελευθερώνονται. Πέρασα 23 χρόνια απορροφώντας και παρατηρώντας (1984 -2007) 5 απ’ αυτά ξοδεύτηκαν σε μαλακίες (1995-2000) 7 χρόνια ήταν πραγματικής δράσης και συνεισφοράς (2000-2007) Αυτή η μέθοδος ή το μυστικό λέγεται ζωή. Αυτό που ακούγεται και μεταδίδεται στους ήχους μου είναι συναισθητικές εμπειρίες, που μεταφράζονται μέσω από μηχανές ή, όπως τις αποκαλώ, ηχητικές αναμνήσεις.

Οι disco διασκευές που έκανες ως “members only” είναι πολύ λεπτομερείς, σκληρές και αρκετά διαφορετικές από την πηληώρα των διασκευών που γίνονται αυτή στιγμή εκεί έξω. Τι σε ώθησε στο να δημιουργήσεις αυτό τον ήχο;

Ήταν η διάθεσή μου να δώσω μια ιστορική προοπτική της τέχνης της ελεύθερης μορφοποίησης, που ήταν διαδεδομένη στο Chicago στα μέσα των 80s με τα tape decks, τα tape edit machines, τα reel to reels και τα overdubbing. Μερικοί οραματιστές σαν τον Ron Hardy, τον Lil Louis ή τον DJ Rush τελειοποίησαν την τέχνη αυτή και συνήθως ό,τι άκουγα ήταν ακάθαρτο, βρώμικο, άσχημο, μη συμβατικό για τα επίπεδα της μουσικής βιομηχανίας.

Τι περιλαμβάνουν τα live sets σου;

Δύο analog drum machines, ψηφιακά 4-track και 2 ειδικά Cdr’s που κουβαλάω μαζί μου με αποκλειστικά διασκευασμένους ή αμιγώς ατμοσφαιρικούς ήχους και φωνές.

Εκτός από τις προφανείς house και techno επιρροές, τι άλλοι ήχοι επηρέασαν το αποτέλεσμα σου;

Η Newage, η κλασική, η afro-Futurism, η Industrial, η Jazz Dance και η Jazz Fusion.

Από πού προέρχονται οι Αιγυπτιακές αναφορές;

Είμαι μέλος του Afto - Futurism κινήματος και μερικά μέλη της οικογένειάς μου υπήρξαν ιδρυτικά στελέχη του στο Σικάγο των 50s, γι’ αυτό ο Sun Ra ήταν το σημείο μηδέν για το concept και αυτό το Ιερογλυφικό On είναι συνώνυμο του Sun Ra.

POSTCARD FROM MADRID

Είμαι σίγουρος ότι η ντόπια μουσική σκηνή της Ισπανικής πρωτεύουσας κρύβει μπόλικά μαργαριτάρια, αλλά δυστυχώς στη διάρκεια της παραμονής μου δεν είχα την ευκαιρία να τ' ανακαλύψω. Από την άλλη όμως, κατάφερα να δω για πρώτη φορά δύο χλωμές, μελαχρινές κυρίες, μία από τα παλιά και μία πιο φρέσκια. Έχουμε και λέμε...

του Γιάγκου Κολλιοπάνου

b-sides./20

Το πρώτο πράγμα που κάνει η **Lydia Lunch**, αφού εγκατασταθεί στη σκηνή, είναι να προτρέψει το κοινό να πλησιάσει, σχεδόν σε απόσταση αναπνοής, ώστε η ίδια να νιώσει τη «θέρμη του δέρματός» του. Για την επόμενη μισή ώρα, με πολύ απλά μέσα (τη φωνή της, την παρουσία της, τα λόγια της, δύο μικρόφωνα και ένα cd με ηχογραφημένη μουσική υπόκρουση) μαγνητίζει, καθηλώνει, επικοινωνεί, συγκινεί. Το κεφάλι της δε μένει στατικό αλλά περιστρέφεται και το έντονο βλέμμα της δεν πέφτει πάνω απλά μέσα στους θεατές της. Ανάλογα με την κατάσταση, μιλά, βρυχάται, μουρμουρίζει, ουρλιάζει, βογκά, και καμιά φορά σχεδόν τραγουδά. Υπερφίαλα ελαφάκια μένουν με το στόμα ανοιχτό, ενώ διοπτροφόρες μέδουσες θέλουν να ασπαστούν το περιστόλιστο coup-de-rièd και να σφίξουν τα αφηνιασμένα της τακούνια. Πώς μ' εκνευρίζει το γνωστό τροπάριο: η Lunch είναι σκοτεινή. Για μένα είναι τόσα πράγματα ταυτόχρονα: σκοτεινή, φωτεινή, χοντρή, λεπτή, όμορφη, άσχημη, νέα, γριά, γλυκύτατη, άγρια, αισθησιακή, συντηρητική, αστεία, σοβαρή, άγγελος, σκυλί, πεντακάθαρη, πανβρώμικη, αλλά κυρίως περήφανη, εμπνευσμένη, αγωνίστρια. Και καθαρική. Πρώτης τάξεως ποιήτρια και ακούραστη touche-à-tout, εδώ και πάνω από τριάντα χρόνια εκφράζεται μέσω διαφόρων καλλιτεχνικών πεδίων: μουσική, λογοτεχνία, spoken-word, ποίηση, φωτογραφία. Οι καρποί της δημιουργίας της καθώς και οι εμφανίσεις της δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση φιλόδοξα και επιδεικτικά καλλιτεχνικά προϊόντα και θεάματα, αλλά μια απλή αναγκαιότητα –γυμνή, άμεση, βίαιη– ουχί να εξορκίσει, αλλά να παλέψει με τους δαίμονές της και τους δαίμονες του έθνους της, αλλά και ολόκληρου του ανθρώπινου είδους από καταβολής κόσμου. Η Lunch θέλει, χρειάζεται τόσο να «ξαλαφρώσει το στέρνο της» όσο και να γεμίσει την αγκαλιά της με

ασφυκτικές μελανιές αγάπης από ανθρώπους αδικημένους και καταπιεσμένους, δηλαδή αληθινούς. Μόνο ο σωματικός θάνατος θα τη σταματήσει, γι' αυτό μέχρι τότε ως επωφεληθούμε της ευλογημένης της ύπαρξης: as τη στηρίζουμε, as μάθουμε από αυτήν, as την εξυμνήσουμε, as τη γιορτάσουμε, as την απολαύσουμε! Σε μια πολύ πιο ελαφριά σφαίρα κινείται η εκ Βερολίνου Αμερικανίδα **Jessie Evans**, χωρίς όμως να στερείται ενδιαφέροντος. Η Evans είναι μουσικός και καθαρά entertainer –κάτι που δηλώνει ευθύς εξ αρχής, με την πανηγυρική, τσιρκαική είσοδό της στη σκηνή. Με τη σπανιόληκη αμφίεση και κόμμωσή της (κόκκινα κρόσσα που χύνονται από τα μανίκια της, κόκκινο ρουλιούδι στα μαλλιά, υπερβολικό μακιγιάζ) και το νευρόσπαστο, βακχικό χορό της πάνω σε προηχογραφημένο beat, είναι ένα είδος λατινογενούς Dandi Wind. Εξάλλου, οι ομοιότητές της με την Καναδή electro-μαινάδα δε σταματούν εκεί: αμφότερες διαθέτουν αξιοηρόσεκτα, μπάσα φωνητικά και αμφότερες συνοδεύονται από έναν μουσικό αρσενικού γένους. Εδώ όμως υπερτερεί η Evans, μια και δε μοιράζεται τη σκηνή με τον οποιονδήποτε, αλλά με το συμπατριώτη της (και επίσης μόνιμο κάτοικο Βερολίνου) **Toby Dammit** (το όνομα του χαρακτήρα του Terence Stamp στο ομώνυμο αριστουργηματικό και ποτισμένο με LSD σκετσάκι του Fellini), ο οποίος εκτελεί χρέη κινηματογραφικά κομψού και ευφάνταστου ντράμερ και χειριστή εξωτικών κρουστών. Σε περίπτωση που δεν το γνωρίζατε, ο Dammit, εκτός από πρωτοκλασάτος session musician και στενός συνεργάτης των Iggy Pop, Bertrand Burgalat, Michael Gira, μεταξύ άλλων, είναι ένας από τους λίγους συνθέτες πλούσιου και πρωτότυπου, ρετροφουτουριστικού καμβή αλλόκοτων ήχων, στα χνάρια του Morricone και του François de Roubaix. Πέρα από τον Dammit όμως, η Evans

διαθέτει έναν έτερο γυαλιστερό μόνιμο συνοδό: το σαξόφωνό της, που ήδη χρησιμοποιούσε στα προηγούμενά της σχήματα, The Vanishing και Autonervous. Μπάσο κι αυτό, όπως η φωνή της –και όχι τσιρικτό όπως εκείνο της Lora Logic– είναι ως ένα βαθμό στολίδι και φιγούρα, ειδικά όταν το αναγκάζει να καταπιεί ένα μικρόφωνο στη διάρκεια του αξιέπαινου πολύληπτου, φρενήρους jamming τους,

κάπου στα μισά του σετ. Χωρίς τον Dammit, η Evans ίσως να ήταν ικανή μόνο για εύπεπτα προκλητική disco-punk, αλλά οι δυο τους μαζί εγγυώνται κάτι σίγουρα πολύ πιο αξιομνημόνευτο. Το πρώτο τους άλμπουμ θα κυκλοφορήσει πριν τη νέα χρονιά.

www.lydia-lunch.org
www.myspace.com/jessieevansmusic
www.myspace.com/tobydammit

b-sides./21

THE NOTWIST

Πώς αλληλάζει ο άνθρωπος...!

Όταν το 1989 ξεκίνησαν την καριέρα τους οι Γερμανοί Marcus και Michael Ancher με το όνομα The Notwist, έπαιζαν ένα πολύ περίεργο μουσικό είδος με έντονα heavy metal και post rock στοιχεία και pop φωνητικά. Κάτι που φαίνεται ξεκάθαρα στα δύο πρώτα άλμπουμ του γκρουπ, το ομώνυμο που κυκλοφόρησε το 1990 και το Nook του 1992. Η αλληλαγή ξεκίνησε όταν εμφανίστηκαν τα πρώτα ηλεκτρονικά στοιχεία το 1995 στο άλμπουμ 12, ενώ με την προσθήκη του Martin Gretschmann το γκρουπ εξαφάνισε ό,τι μεταλλικό κατάλοιπο του είχε απομείνει για να κυκλοφορήσει το 1998 και το 2002 τα Shrink και Neon Golden αντίστοιχα, τα οποία είναι και τα αντιπροσωπευτικότερα δείγματα των The Notwist, τουλάχιστον όπως τους μάθαμε με τον χαρακτηριστικό ηλεκτρονικό πειραματικό pop ήχο. Οι The Notwist σήμερα κυκλοφόρησαν το έκτο κατά σειρά άλμπουμ τους με τίτλο The devil, you + me, το οποίο είναι εξαιρετικό και ευτυχώς χωρίς ανεπιθύμητες εκηλύσεις στον ήχο τους!

www.notwist.com

FISHBOY

...και όχι cowboy!

Προερχόμενοι από ένα προάστιο του Dallas, οι Fishboy είναι η περίτρανη απόδειξη ότι στην πόλη των βλαχο-καουμπόυδων μπορεί να κρύβονται και μερικά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα! Οι Fishboy δεν είναι και πολύ καινούργιοι, μιας και το τελευταίο τους άλμπουμ με το σύντομο

τίτλο How We Failed to Save the Lone Star State with the Power of Rock and Roll είναι το τέταρτο κατά σειρά. Από τα υπερόπληστα τους ξεχωρίζουν ο υπέρμετρος ενθουσιασμός και το χιούμορ τους, ενώ η ομοιοτήτά τους και οι επιρροές τους από γκρουπ όπως οι Tullycraft, Throw that beat και Beat Happening τους δίνουν επιπλέον πόντους. Επίσης έχουν αρκετά κοινά και με αυτούς τους Σκωτσέζους, τους Los Campesinos, για τους οποίους τα λέγαμε τις προάλλες!

www.yofishboy.com

THE WEDDING PRESENT

Συνεχίζει ακάθεκτος!

Δεν υπάρχει περίπτωση κάνοντας κάποιος αναδρομή στην ανεξάρτητη βρετανική σκηνή των τελευταίων δεκαετιών, να μην πείσει υποχρεωτικά πάνω στους The Wedding Present, οι οποίοι επί πολλά χρόνια, όπως κάθε σημαντικό γκρουπ στη Μεγάλη Βρετανία, συνέδεσαν το όνομά τους με τον αείμνηστο John Peel κι εκείνος μάλιστα ποτέ δεν έκρυψε το θαυμασμό του! Οι The Wedding Present από το 1985 μέχρι σήμερα, έχοντας κυκλοφορήσει ένα σωρό πράγματα, έκαναν ένα μικρό διάλειμμα επτά ετών, την περίοδο που ο David Gedge είχε αφιερωθεί στους εκκλησιαστικούς Cinerama με τους οποίους κυκλοφόρησε μερικούς φανταστικούς δίσκους, ώσπου το 2005 αποφάσισε να επιστρέψει και πάλι με το όνομα The Wedding Present και να κυκλοφορήσει το Take Fountain, ένα άλμπουμ που συνδέθηκε και με την αξέχαστη και μοναδική έως τώρα παρουσία του γκρουπ στη χώρα μας στις 21 Μαΐου του 2005 στο κλαμπ AN. Οι Wedding Present αυτή την εποχή κυκλοφόρησαν το δεύτερο άλμπουμ τους (εννοείται πως μιλάμε για τη μετά Cinerama εποχή), με τίτλο El Ray, υπό την καθοδήγηση του πρώην κιθαρίστα των Black Flag και νυν γνωστού παραγωγού Steve Albini.

www.scopitones.co.uk

ADAM VIRGO

This new puritan!

www.myspace.com/adamvirgo

Ο Adam Virgo είναι πρώην μέλος των Loilok και η έδρα του είναι η Δράμα. Κυκλοφόρησε πριν λίγο καιρό το ντεμπούτο σόλο άλμπουμ του με τίτλο V, το οποίο έχει τις φρεσκότερες electro indie punk επιρροές της εποχής και παραπέμπει αρκετά στους These New Puritans. Για τα ελληνικά δεδομένα είναι άξιο αναφοράς σιδηρή αποδειξη χωρίς χρονοκαυστήρηση.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

130 μουσικά σχήματα, σε 12 σημεία, σε όλη την Αθήνα

19-21 Ιουνίου

σου ανοίγει τ' αφτιά

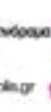
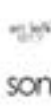
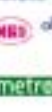
Είσοδος Ελεύθερη
www.musicday.gr

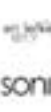
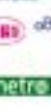
Κομπάρ:

Εταίροι και συνεργάτες:

Εταίροι:

INDIE LABELS
DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH
του Νίκου Λιάσκα

FUCK OFF RECORDS AND TAPES

Τρία χρόνια τώρα, διαβάζοντας την ύλη του Velvet και την παρούσα στήλη (εληνίζω), θα έχετε διαπιστώσει την ιδιαίτερη αγάπη που έχουμε στην ερασιτεχνική δημιουργία και τη φιλοσοφία του «κάντο μόνος σου».

Η δισκογραφική εταιρεία που παρουσιάζουμε σήμερα, με τη ριζοσπαστική ονομασία Fuck Off records, υπήρξε μια ιστορική αναρχοπάνκ εταιρεία, από τις πρωτοπόρες του D.I.Y κινήματος των αρχών των 80s. Η όλη ιδέα ξεκίνησε από μια χίπικη κολληκτίβα στο Δυτικό Λονδίνο και κινήθηκε γύρω από τα συγκροτήματα που έκαναν πρόβες και ηχογραφούσαν στο Street Level studio. Με χαμηλό budget και αρκετό ενθουσιασμό ήρθαν και οι πρώτες κυκλοφορίες, οι οποίες ήταν συλλογές με τη μορφή της κασέτας. Η διανομή γινόταν χέρι με χέρι μέσω της Rough Trade και στις συναυλίες με ελεύθερη είσοδο που διοργάνωνε το label για να έρθει πιο κοντά στο κοινό. Η πρώτη συλλογή, με τίτλο παρμένο από το ομώνυμο κομμάτι των Astronauts “Back to sing for free again soon”, κυκλοφόρησε το 1979 με αρκετά φτωχή παραγωγή και χαμηλής ποιότητας ήχο και περιείχε υλικό από τις πρώτες ηχογραφήσεις του Street Level. Τα πιο γνωστά ονόματα που συμμετείχαν στη συλλογή ήταν οι Astronauts, οι Alternative Tv, οι Danny and the Dressmakers και οι Planet Gong του David Allen, ηγετικής μορφής των παλαιότερων Gong. Από τα υπόλοιπα παντελώς άγνωστα συγκροτήματα της συλλογής αξίζει να γίνει αναφορά στους Sell-outs, οι οποίοι ήταν ένα περιασσιακό σχήμα του Steve Lake των Zounds και του Mark από τους Mob. Στις επόμενες συλλογές (πάντα σε κασέτα) ο ήχος φτιάχνει αρκετά σε ποιότητα και το περιεχόμενο γίνεται πιο ενδιαφέρον. Στη συλλογή “Really Weird” υπάρχουν δύο στούντιο ηχογραφήσεις των Astronauts με τίτλους “That’s where I’ll be” και “The night” που δεν βρίσκονται πουθενά αλλού. Οι δύο τελευταίες κυκλοφορίες της Fuck Off με τη μορφή της κασέτας ήταν οι συλλογές “Music for Pressure” και “Folk in Hell”. Εδώ μιλάμε για δύο καταπληκτικές συλλογές τόσο σε περιεχόμενο όσο και σε ήχο, αν αναλογιστούμε

ότι πρόκειται για δύο low budget παραγωγές. Τα συγκροτήματα που συμμετέχουν είναι τα κλασικά groups της Fuck Off –Astronauts, The Mob, Zounds, Here and Now, The Instant Automatons, The Door and the Window, Androids of Mu, Voltones, που πολλή από αυτά εξελίχθηκαν σε καλή ήρωες τα επόμενα χρόνια. Η Fuck Off δεν έμεινε μόνο στις κασέτες, αλλά κυκλοφόρησε και κάποιες παραγωγές σε βινύλιο. Πρώτη βινυλιακή απόπειρα ήταν το επτάιντσο-συλλογή “Weird Noise e.p”, με εννέα κομμάτια παιγμένα από πέντε συγκροτήματα. Σε γενικές γραμμές ο δίσκος είναι σκέτος θόρυβος, όπως άλλωστε προδιαθέτει και ο τίτλος του. Το μόνο κομμάτι που άνετα ακούγεται είναι η συμμετοχή των Instant Automatons. Δεύτερο σαρανταπεντάρι, η συλλογή “Street Level e.p”, με τέσσερα κομμάτια παιγμένα από τους Vince Pie and the Creams, The Voltones, Blue Midnight και τους Entire Cosmos. Εδώ τα πράγματα είναι σαφώς καλύτερα από το προηγούμενο σινγκλ. Το τελευταίο δισκάκι για τη Fuck Off ήταν το “One Million Hamburgers”, με το πολύ ωραίο εξώφυλλο, αλλά αρκετά χύμα περιεχόμενο. Εκτός από τα τρία σαρανταπεντάρια, στον κατάλογο της Fuck Off υπάρχουν και δύο άλμπουμ. Το ένα είναι το “Blood Robots” των Androids Of Mu, με δέκα συνθέσεις και ήχο που μοιάζει σαν οι Crass να συναντούν τους Pop Group. Δεύτερος μεγάλος δίσκος είναι η συλλογή “Love not Devotion”, που κυκλοφόρησε σε συνεργασία με τη Deleted Records. Τα συγκροτήματα που συμμετέχουν είναι οι Blue Midnight, The Instant Automatons και οι Hamburger All stars. Κάπου εδώ τελειώνει η προσφορά της Fuck Off στη δισκογραφία. Το σύνολο των κυκλοφοριών είναι σίγουρα πολύ μικρό, αλλά το περιεχόμενο είναι που μετράει και ιδίως ό,τι αφορά στις κασέτες-συλλογές, οι οποίες μας δίνουν μια χαρακτηριστική εικόνα του μουσικού οργασμού που υπήρχε στη Μεγ. Βρετανία, τέλη του ’70 αρχές ’80, όταν δεκάδες νέα συγκροτήματα ξεπηδούσαν από κάθε γειτονιά για να κυκλοφορήσουν τη μουσική τους χωρίς να έχουν ανάγκη τις μεγάλες πολυεθνικές. ...it was easy, it was cheap, go and do it...

PAMPERO. HECHO EN VENEZUELA

Το Pampero χωρίς τυπικότητες και με την αμεσότητα ενός αυθεντικού ρούμι φέρνει στον κόσμο μια γεύση από τη χώρα καταγωγής του, τη Βενεζουέλα, με μια σειρά από εκδηλώσεις που πραγματοποιούνται στα bars της Αθήνας.

Το VELVET ακολούθησε το Pampero μια νύχτα που μόνο συνηθισμένη δεν μπορείς να την πεις και αποθανάτισε τα δρώμενα στην οδό Αβραμιώτου, όπου το Σάββατο 17 Μαΐου στήθηκε ένα μεγάλο πανηγύρι αλλά βενεζουελανικά!! Το αποτέλεσμα εντυπωσιακό, με την μπάντα του Pampero να δίνει το σύνθημα αλλά και τον ρυθμό στους παρευρισκομένους, την ώρα που όλοι μας δοκιμάζαμε το “el ritual”, τον παραδοσιακό τρόπο που πίνεται το Pampero με τον καφέ, τη ζάχαρη και τα ζουμερά lime. Από την άλλη οι χορεύτριες του Pampero ντυμένες με στολές από τη Βενεζουέλα ξεσήκωναν το κοινό, παρσύροντάς το σε ξέφρενους χορούς. Αναμένετε συνέχεια!!

Os esperamos! (Σας περιμένουμε!)

ΨΕΝΤΙ

Ηρακλειδών 19, Θησείο
T: 210 34 24 224

Στον πεζόδρομο της Ηρακλειδών δεν υπάρχει μόνο βαβούρα. Ακολουθώντας τις ράγες του παλιού πράσινου τραμ συνάντησα το νεοκλασικό του αριθμού 19 που στεγάζει το «Ψέντι». Όταν έφτασε η παρέα και είχα τελειώσει τον καφέ μου ανακαλύψαμε τους ξεχωριστούς ελληνικούς μεζέδες και τις πλούσιες ποικιλίες που συνοδεύουν θαυμάσια το γνήσιο απόσταγμα σταφυλιών (κατά κόσμον τσίπουρο) από τα βουνά της Ηπείρου, την παραδοσιακή κρητική τσικουδιά και το γλυκόπιστο ρακόμελο. Το σούρουπο μας βρήκε να δοκιμάζουμε την «πράσινη νεράιδα», βλ. ασπέντι, σε διάφορες εκδοχές του. Φεύγοντας η διασκέδαση καλὰ κρατούσε και εμείς υποστηρίζαμε πως μας μέθυσαν οι μυρωδιές από το γιασεμί και το νυχτολούλουδο. Καλὰ κρασιά...

CIRCUS

Ναυαρίνου 11, Εξάρχεια
T: 210 36 15 255

Δεν είχα φανταστεί πως θα μπορούσα να περάσω το ένα τέταρτο της ημέρας μου (ναι, 6 ώρες) σε ένα μόνο μαγαζί, τώρα μάλιστα που σφίγγουν οι ζέστες. Και όμως αυτό συνέβη στο "Circus". Καθίσαμε για καφέ αλλά το menu μάς άνοιξε την όρεξη. Hamburger με πλευρώτους και πειραγμένη κουκουβάγια (ντάκος για τους όχι μυημένους). Το τέλος του φαγητού μάς βρήκε στο Happy Hour, όπου δοκίμασαμε δύο από τα πολλά cocktails του μαγαζιού, τα "Very Fresh" και "Flying Circus", σήματα κατατεθέντα απ' ό,τι μας είπαν. Σε 2 ωρίτσες τα άστρα που κρέμονταν από πάνω μας έκαναν ακροβατικά. Θες τα cocktails, θες οι freestyle μουσικές; Όλα έγιναν τσίρκο. Χρώματα, χαρούμενη διάθεση και δροσιά μέσα-έξω. Όταν η μουσική δυνάμωσε μεταφερθήκαμε μέσα και το πάρτυ ξεκίνησε. Ψάξτε για τον ελέφαντα!

POP

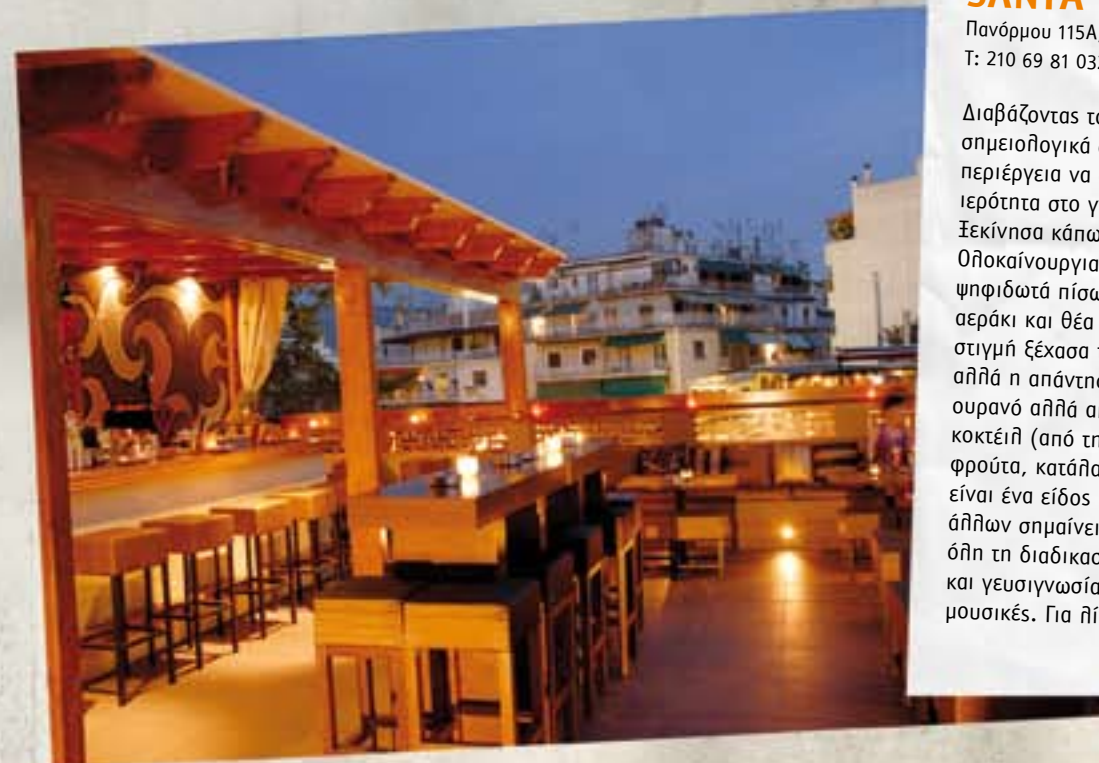
Κλειτίου 10B & Ευαγγελιστρίας, Κέντρο
T: 210 32 20 650

Το Pop café κλείνει φέτος επτά χρόνια ζωής. Το μπαρ που άναψε το πράσινο φως για τη δημιουργία της πιάτσας στο ιστορικό κέντρο, εξακολουθεί να διαλέγει τις καλύτερες, εναλλακτικές μουσικές της πόλης με έμφαση στη σύγχρονη σκηνή, αλλά και με τακτικά νοσταλγικά flash back, με τη συνοδεία των πιο λαχταριστών cocktails, αντιστρόφως ανάλογων με το μέγεθός του. Όλα αυτά συμβαίνουν στην Κλειτίου 10B και Ευαγγελιστρίας, κάθε μέρα μετά τις 17:00 και μέχρι τις 03:00 τις καθημερινές και από τις 17:00 μέχρι τις 05:00 Παρασκευή και Σάββατο.

SANTA BOTELLA

Πανόρμου 115A, Αμπελόκηποι
T: 210 69 81 032

Διαβάζοντας το όνομα, "Santa Botella", σημειολογικά σκεπτόμενος, μου γεννήθηκε η περιέργεια να ανακαλύψω την υπονοούμενη ιερότητα στο γνωστό μπαρ της Πανόρμου. Ξεκίνησα κάπως ανορθόδοξα: από την ταράτσα. Ολοκαίνουργια, με λιτές γραμμές και καλόγουστα ψηφιδωτά πίσω από τη μπάρα, μα πάνω απ' όλα αεράκι και θέα που μου ξεκούρασε τα μάτια. Προς στιγμή ξέχασα το λόγο για τον οποίο ανέβηκα, αλλά η απάντηση ήρθε από μόνη της, όχι από τον ουρανό αλλά από το μπαρ. Όταν έφτασε το πρώτο κοκτέιλ (από τη μεγάλη λίστα) με φρέσκα, τροπικά φρούτα, κατάλαβα πως το ποτό στο "Santa Botella" είναι ένα είδος ιεροτελεστίας και αυτό μεταξύ άλλων σημαίνει σεβασμό και ευλαβική προσοχή σε όλη τη διαδικασία: καθαρό ποτό, σωστό σερβίρισμα και γευσιγνωσία. Όλα αυτά παρέα με καλοκαιρινές μουσικές. Για λίγο ξέχασα πως είμαι στην Αθήνα...

ARCHITECTURAL CLOTHES

του Μηνά Μνητσά

Η μόδα διανύει μια εποχή που η είσοδος νέων ονομάτων είναι καταϊγιστική. Κάθε σεζόν πολλαπλασιάζονται οι θεσμοθετημένες εβδομάδες μόδας σε ολόενα και περισσότερες πόλεις ανά τον κόσμο. Η πολυφωνία έχει και τις θετικές και τις αρνητικές πλευρές της. Αυτό που όμως είναι σίγουρο είναι ότι πολύ λίγοι από τους νέους δημιουργούς έχουν πραγματικά κάτι ενδιαφέρον και νέο να πούν με τη δουλειά τους. Ανάμεσά τους κι ένας πολύ νέος, από το Μεξικό, ο Nahum Villasana που φτιάχνει... αρχιτεκτονικά ρούχα! Στη συνέντευξη που ακολουθεί παραθέτει τις απόψεις του πάνω στη μόδα του σήμερα και τη δική του θέση και στάση απέναντί της.

Πού βρίσκεται η έδρα σας κι από πότε έχετε ξεκινήσει να φτιάχνετε ρούχα;
Διαμένω στο Mexicali στο βορειοδυτικό Μεξικό. Σχεδιάζω ρούχα εδώ και περίπου τέσσερα χρόνια.

Έχετε πραγματοποιήσει κάποιες σπουδές πάνω στο αντικείμενό σας;
Ναι, έχω σπουδάσει fashion design pattern και making ξεκινώντας στην ηλικία των 17 για δύο χρόνια, ήταν σπουδές περισσότερο τεχνικής. Αμέσως μετά ξεκίνησα να ασχολούμαι και να μελετώ την ιστορία της μόδας, την οποία και έχω ξεκινήσει μάλιστα πρόσφατα να διδάσκω σε νέους μαθητές της σχολής στην οποία φοίτησα.

Τα ρούχα που φτιάχνετε έχουν πολύ έντονο το στοιχείο της γεωμετρίας. Πόσο νομίζετε ότι η αρχιτεκτονική και οι φόρμες της επηρεάζουν τα σχέδιά σας; Υπάρχει ίσως κάποια άλλη μορφή τέχνης που να σας επηρεάζει;
Μέσα από τα ρούχα που φτιάχνω με ενδιαφέρει να είναι έκδηλη μια αίσθηση προστασίας, καθώς και να γίνεται αντιληπτός ο τρόπος με τον οποίο φτιάχνονται τα ρούχα μου. Με ενδιαφέρει να δίνω έμφαση στην αισθητική της κατασκευής. Κάθε νέο σχέδιο που ετοιμάζω έχει τη δική του δομή, όπως μια αρχιτεκτονική μελέτη.
Τα ρούχα για μένα κατά κάποιο τρόπο προστατεύουν το σώμα κι από την άλλη υπάρχουν εκεί προκειμένου αυτό να αναδεικνύεται καλύτερα.

Από πού αντλείτε τις εμπνεύσεις σας όταν δημιουργείτε;
Περισσότερο λειτουργώ ανταποκρινόμενος στην αίσθηση κάποιων πραγμάτων. Αυτή κινητοποιεί τη δημιουργική μου διάθεση. Είναι λίγο περίεργο, αλλά δεν με κινητοποιούν τόσο συγκεκριμένες εικόνες και οπτικά ερεθίσματα. Μ' αρέσει να κλείνω τα μάτια και να αφήνομαι στο μπλοκ μου και τα μοτίβια μου. Δεν έχω κάποια συγκεκριμένη πηγή έμπνευσης όταν δημιουργώ. Σίγουρα όμως θα μπορούσα να αναφέρω το καλλιτεχνικό ρεύμα του Bauhaus, του οποίου οι αισθητικές αξίες τόσο όσον αφορά στις φόρμες όσο και λειτουργικά με εκφράζουν. Πάντα μου άρεσαν οι καθαρές γραμμές.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός -και πιο συγκεκριμένα τα αγαπητίδια του κυκλαδικού πολιτισμού- έχω την αίσθηση ότι έχουν κάποια επιρροή στη δουλειά σας. Επίσης, οι πτυχώσεις των ενδυμάτων της αρχαίας Ελλάδας επηρεάζουν τις γραμμές των ρούχων σας;
Όταν σπουδάζα fashion design ασχολήθηκα με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό διαφόρων περιόδων. Θυμάμαι μάλιστα κάποια στιγμή έπεσε στα χέρια μου μία από τις βιογραφίες του Mariano Fortuni (διάσημος Ισπανός κατασκευαστής υφασμάτων του περασμένου αιώνα) και πραγματικά εντυπωσιάστηκα από το ότι σε πολύ μεγάλο βαθμό είχε επηρεαστεί από τον ελληνικό πολιτισμό. Η εισαγωγή της

φούστας "Delphos" το 1900 και η προφανής σύνδεσή της με την Ελλάδα μου προσέδλωσε έντονα το ενδιαφέρον. Έτσι ξεκίνησα να μελετώ αρκετά την ελληνική τέχνη και το στυλ ντυσίματος, όπως επίσης και την αρχαία ελληνική αρχιτεκτονική.
Τι είδους υφάσματα χρησιμοποιείτε περισσότερο;
Τις περισσότερες φορές χρησιμοποιώ σκληρά υφάσματα, τα οποία είναι πολύ επεξεργασμένα. Με αυτά μπορώ να δουλέψω καλύτερα τα πράγματα που εμπνέομαι.

Οι δημιουργίες σας απευθύνονται τόσο στους άνδρες όσο και στις γυναίκες; Προσανατολίζετε περισσότερο προς το ανδρικό ή το γυναικείο ντύσιμο; Ποια είναι η άποψή σας για το ανδρόγυνο στυλ;
Σχεδόν όλα τα ρούχα που κάνω είναι unisex. Επιλέγω να παρουσιάζω τη δουλειά μου με άνδρες μοντέλα μέχρι στιγμής, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι τα ρούχα μου απευθύνονται μόνο σε αυτούς. Θέλω όμως να διευκρινίσω ότι όταν δημιουργώ δεν επιδιώκω να κάνω ανδρόγυνα ρούχα. Με ενοχλεί μάλιστα που στη μόδα υπάρχει τόσο κατευθυνόμενη τάση προς το ανδρόγυνο στυλ, που κατά τη γνώμη μου έχει κουράσει.
Προσωπικά, το μόνο που έχω στο μυαλό μου όταν δημιουργώ είναι το σώμα, είτε αυτό είναι ανδρικό είτε γυναικείο. Το ανθρώπινο σώμα.

Σαν δημιουργός, πιστεύετε ότι η μόδα μπορεί να ικανοποιήσει όλες τις ανάγκες σας για έκφραση;
Προς το παρόν είμαι πολύ ικανοποιημένος με αυτό που κάνω και νομίζω ότι έχω ακόμα πολλά να δω για τον εαυτό μου δημιουργικά μέσα από τη μόδα καθεαυτή. Είμαι πολύ συνειδητά σχεδιαστής. Αγαπάω το ρούχο και με ενδιαφέρει πολύ να πειραματιστώ αρκετά με τους τρόπους που αυτό μπορεί να μεταμορφώσει την εικόνα ενός ανθρώπου και του σώματός του.
Σίγουρα όμως με ενδιαφέρουν πάρα πολύ οι performative arts. Δεν με ελκύει ωστόσο η ιδέα τού να βρίσκομαι μπροστά από τις κάμερες ή πάνω σε μια σκηνή. Νομίζω ότι το ενδιαφέρον μου θα κινούταν και πάλι σε fashion πλάισια, λίγο ευρύτερα όμως ίσως. Τα θεατρικά και τα κινηματογραφικά κοστούμια θα ήταν μια πολύ δημιουργική και ενδιαφέρουσα επιπλέον ενασχόληση για μένα νομίζω στο μέλλον.
Πιστεύετε ότι η μόδα είναι τέχνη;
Η glamorous πλευρά της μόδας όχι. Τέχνη δεν παράγουν όλοι οι δημιουργοί.
Υπάρχει κάποιος καταξιωμένος σχεδιαστής που να θαυμάζετε και να αντλείτε ίσως έμπνευση από τη δουλειά του; Ποια είναι η γνώμη σας για τις γραμμές που γενικά επιλέγουν να ακολουθούν στη δουλειά τους οι Δανοί σχεδιαστές Victor and Rolf;
Μου αρέσει πολύ η δουλειά τους και οι

αναφορές που κάνουν μέσα από τις συλλογές τους. Ωστόσο είναι άλλοι οι σχεδιαστές που πραγματικά θαυμάζω κι είναι περισσότερο προσκείμενοι στην ιαπωνική σύγχρονη αισθητική. Ενδεικτικά θα μπορούσα ίσως ν' αναφέρω τους Hussein Chalayan, Sruli Recht, Lucas, Rei Kawakubo, Jun Takahashi και όλους τους CdG's σχεδιαστές (Tao Kira, Junya Watanabe).
Διανύουμε μια εποχή όπου στη μόδα πλέον έχουν πάψει να υφίστανται ισχυρές τάσεις. Εσείς προς ποια κατεύθυνση βλέπετε το χώρο της μόδας να κινείται;
Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει σε αυτή την ερώτηση με σιγουριά. Παλαιότερα πέραν του ότι αριθμητικά οι σχεδιαστές ήταν πολύ λιγότεροι, σχεδίαζαν αποκλειστικά για να παράγουν ρούχα που θα φοριούνταν. Αυτό έχει αλλάξει στις μέρες μας σε πολύ μεγάλο βαθμό. Το marketing και η διαφήμιση «υποεικνύουν» σε πολλούς δημιουργούς να κάνουν extravagant δουλειές, οι οποίες θα εξυπηρετήσουν κυρίως την προώθηση προϊόντων πέρα από ρούχα του εκάστοτε οίκου.
Από την άλλη, σχεδιαστές που έχουν δυναμική και ικανότητα να εκφραστούν λιγότερο εμπορικά και περισσότερο καλλιτεχνικά, υφίστανται προφανείς υποδείξεις από τους ιδιοκτήτες των επιχειρηματικών κολλοσσών -στους οποίους ανήκουν οι περισσότεροι μεγάλοι οίκοι πλέον- για να κατευθύνουν τα σχέδιά τους σε πιο εύπεντες επιλογές. Κατά κάποιο

τρόπο τούς υποδεικνύεται εκ των προτέρων σε ποιους πελάτες θα απευθυνθούν τα σχέδιά τους κι αυτό δρα ανασταλτικά στη δημιουργία. Νομίζω επίσης ότι όλη αυτή η πραγματικότητα έχει αποδιοργανώσει τον κόσμο της μόδας, όσο κι αν αυτό δεν γίνεται εύκολα αντιληπτό από τον μέσο καταναλωτή.
Όσον αφορά τώρα στις τάσεις συγκεκριμένα, το μόνο που είναι αναμφισβήτητο είναι ότι η μόδα έχει εξαντλήσει τις αναφορές σε περασμένες δεκαετίες. Και καλό θα ήταν να προχωρήσει στον 21ο αιώνα αντιλώντας εμπνεύσεις από τον σύγχρονο πολιτισμό.
Επομένως θεωρείτε ότι οποιαδήποτε ρετρό αναφορά στη μόδα θα έπρεπε να εκλείψει;
Νομίζω ότι η μόδα πήρε όλα όσα είχε να πάρει από το ύφος και τις γραμμές του παρελθόντος. Κατά τη γνώμη μου είναι πολύ λίγοι οι σχεδιαστές που πραγματικά έχουν γνώση και κατάρτιση πάνω στη μόδα περασμένων δεκαετιών και «τιμούν» το παρελθόν της μόδας. Αυτό είναι νομίζω προφανές από τις πολύ κακές κόπιες παιδιών σχεδίων και γραμμών σε δημιουργίες νέων σχεδιαστών.
Το όλο πράγμα νομίζω ξεκινάει σε μεγάλο βαθμό από τη μόρφωση που παίρνει ο κάθε δημιουργός. Φυσικά από κει και πέρα πολύ σημαντικό ρόλο παίζει και ποια κατεύθυνση επιχειρηματικά θα επιλέξει να ακολουθήσει ο καθένας.
Σας Ευχαριστώ.
Ευχαριστώ πολύ.

STRENGTH

When I turn around, he is there.
He doesn't know how strong this makes me.

words/illustration: Asako Masunouchi
(www.asako-masunouchi.com)

Top: WESC, Prime Timers | Jeans: Timezone, Garb Trade Team | Σανδάλι: Timberland

Πώς προχωράμε από εδώ και πέρα;

της Νάντιας Αργυροπούλου

Where do we go from here? / Πώς προχωράμε από εδώ και πέρα; είναι ο τίτλος της έκθεσης που οργανώθηκε στο Δημοτικό Κέντρο Τεχνών της Λευκωσίας στην Κύπρο (17.5-31.7.2008), για να παρουσιαστεί η συλλογή του Νίκου Παττίχη και της εφημερίδας Φιλελεύθερος.

Ο τίτλος, με μεγάλα στοιχεία σε κίτρινο φόντο, είχε ως προς τη μορφή του τον στόμφο και ως προς το περιεχόμενό του την αμηχανία που έφτιαξαν την πρώτη πολύ ευχάριστη έκπληξη σχετικά με την έκθεση αυτή. Στην «τελευταία διχοτομημένη πρωτεύουσα της Ευρώπης», με τη νέα κυπριακή κυβέρνηση να δοκιμάζει τις εναλλακτικές της, με την αλλόκοτη, αλλά και καρμική συνύπαρξη εθνοτήτων της ευρύτερης περιοχής, με τον εικαστικό κόσμο να προσπαθεί να μετρήσει τις απώλειές του και να συνέλθει από το πρόσφατο σοκ της ακύρωσης της κυπριακής Manifesta, να διεκδικήσει λόγο και ρόλο, το βανάκι που μετακινούσε το art crowd με το μεγάλο ηχογότυπο της έκθεσης και τη ρητορική (;) ερώτηση ήταν το έργο-performance par excellence της διοργάνωσης. Η περίπτωση του αρχιτέκτονα και εκδότη Νίκου Παττίχη, μετά από τις περιπτώσεις των πολύ γνωστών Κυπρίων στην καταγωγή συλλεκτών Δάκη Ιωάννου και Δημήτρη Περίδη, είναι αυτή ενός νέου, παθιασμένου και αποφασιστικού ανθρώπου της τέχνης που, αν και αναφέρεται στην κατά Baudrillard έννοια της συλλογής ως πρακτικής ανεξαρτησίας από

τον κόσμο, φαίνεται να ενδιαφέρεται να αναδείξει τις όποιες ιδιαιτερότητες του κυπριακού παραδείγματος, να τις ενισχύσει και να τις τοποθετήσει σταδιακά σε ένα ευρύτερο πλαίσιο αναφοράς. Η επιμέλεια της έκθεσης από τον ίδιο και μια ομάδα καλλιτεχνών, η ανάθεση δημιουργίας νέων έργων σε ορισμένους, η γενναίοδωρία της παρουσιάσής της, επιβεβαιώνουν την αγάπη του ανθρώπου για το αντικείμενο, το loved object της συλλεκτικής του δράσης. Η εξέλιξη και η επιρροή της συλλογής θα αποτυπωθούν σίγουρα αργότερα. Ήταν σπουδαίο όμως ότι ανάμεσα σε άλλα ανιχνεύσαμε εκεί ένα σκληρό πυρήνα δημιουργών με προοπτικές. Είδαμε εκεί εξαιρετικά νέα έργα του Σάββα Χριστοδουλίδου, τα πρώτα κολλάζ που διέγραψαν τη διεθνή πια πορεία της Χάρης Επαμεινώνδας, τα στιβαρά όσο και ανατρεπτικά έργα-φetiχ του Χαραλαμπίδη, τη σταθερή γλώσσα της Μαρίας Λοϊζίδου, την εξελισσόμενη, εύστοχη εννοιολογία του Χριστόδουλου Παναγιώτου, την νεοπονη εικονοποιία του Πόλη Πιερλίκα, τα σκηνωγραφημένα film sets του Σωκράτη Σωκράτους, την τολμηρή και παράξενη γλυπτική extravaganza του Φάνου Κυριάκου και άλλα. Η διοργάνωση, όπως και η ερώτηση στον τίτλο της, μας θύμιζε τη δυσκολία που παρουσιάζει και τα κότσια που απαιτεί το αυτονόητο.

Πώς προχωράμε από εδώ και πέρα; Θα μπορούσε να είναι και ο τίτλος της έκθεσης **Beijing – Athens, Contemporary Art from China**

που είδαμε στην Τεχνόπολη σε επιμέλεια του Xin Dong Cheng. Η έκθεση ήταν ένα άνισο ποτ-πουρί της σύγχρονης κινέζικης τέχνης με 39 καλλιτέχνες και τη δυναμική που έχουν όλα τα travelling shows του είδους. Ελαφρώς ξεθυμασμένα, ενδεικτικά στα όρια του δειγματοληπτικού, χωρίς έντυπο υλικό που να συμπληρώνει τις ελλείψεις της σε έργα και πλαίσιο, έτη φωτός μακριά από τα μεγάλα surveys και τις σημαντικές ατομικές που έχουν οργανωθεί με ανάλογο θέμα τα τελευταία τουλάχιστον 5 χρόνια στα μητροπολιτικά κέντρα της τέχνης. Μας μελαγχόλησε με τις αδυναμίες της, αλλά έφερε κοντά στον μέσο θεατή την κινεζική περίπτωση, το παράδειγμα μιας πολιτιστικής εκστρατείας με φόντο τους Ολυμπιακούς Αγώνες και διαδρομή ανάμεσα στον χώρο μιας πελώριας χρηματιστηριακής φούσκας και τη βουλιμική κατανάλωση ενός διαφορετικού, εξωτικού εικαστικού προϊόντος. Και όταν τελειώσουν τα πυροτεχνήματα του Cai Guo – Qiang θα έχει μείνει κανείς για να βλήσει; Πώς προχωράμε από εδώ και πέρα; Θα μπορούσε επίσης να είναι ο τίτλος της πρόσφατης ανοιχτής συζήτησης που οργανώσε η Μπιεννάλε της Αθήνας (με πραγματικό τίτλο: **Η κατάσταση των πραγμάτων - Ανοιχτή συζήτηση για τη διαμόρφωση του εικαστικού τοπίου**, 7 Μαΐου). Όπως γίνεται συνήθως σε αυτές τις περιπτώσεις, η περισσότερη ώρα χάθηκε στο «ζέσταμα» και την αμήχανη παράθεση παραπόνων και διαπιστευτηρίων. Όμως το κοινό ήταν πολύ και πρόθυμο, έλειψαν οι πολλές εξυπνάδες και διαπιστώθηκε η ανάγκη τέτοιες συναντήσεις, δημόσιες συζητήσεις και αντιπαραθέσεις, να μη γίνονται όπως βάζουμε και βγάζουμε τα μάλλινά... Ελπίζουμε τη συνέχεια να μην τη φάει η αιώνια, ελληνική διαστροφή περί ιεραρχιών, θεσμικού πρωτοκόλλου and all that jazz. Δεν προλαβαίνουμε...

Χάρης Επαμεινώνδα

Χριστόδουλος Παναγιώτου (λεπτομέρεια του έργου)

Σάββας Χριστοδουλίδης

Liu Jianhua, Play No 5, κεραμικό, 2005

LOOP AHEAD Qbox

Στην πρώτη ατομική της έκθεση η Λίληλιαν Λυκιαρδοπούλου αντιλείπει τη θεματολογία της από τον χώρο του αθλητισμού, σχολιάζοντας με καυστικό τρόπο και ανατροπές την κανονικότητα, τον ανταγωνισμό, την ισχύ και την επιβολή ιεραρχίας. Μέσα από ένα συνδυασμό φωτογραφίας και γλυπτικής, η καλλιτέχνης αποσπά γνώριμα αντικείμενα από την καθιερωμένη χρήση τους και θέτει ερωτήματα σχετικά με τα όρια του οπτικού, καθώς διερευνά τη σχέση κανονικού και παράλογου.

Έως 28 Ιουνίου
Αρμούδιου 10, Βαρβάκειος Αγορά
Τ: 211 1199991
F: 211 1199992
E: info@qbox.gr
S: www.qbox.gr
Τρ. - Παρ. 15.00 - 21.00,
Σάβ. 12.00 - 17.00

art./34

I AM THE SUN IN HIS RISING Kalfayan Galleries

Οι Kalfayan Galleries παρουσιάζουν την πρώτη ατομική έκθεση του Πάνου Τσαγκάρη, με σχέδια και φωτογραφίες μεγάλων διαστάσεων. Πρόκειται για έργα άρρηκτα συνδεδεμένα με την ενασχόληση του καλλιτέχνη με τον αποκρυφισμό, καθώς θέματα και σύμβολα συνδυάζονται σε διαγράμματα με μηνύματα ενότητας και αγάπης. Την έκθεση συμπληρώνει η φωτογραφική τεκμηρίωση μιας τελετουργίας που πραγματοποίησε ο καλλιτέχνης, με αναφορές στην Καμπάλα.

19 Ιουνίου – 25 Ιουλίου
Χάρητος 11, Κολλωνάκι
Τ: 210 7217679
F: 210 7217623
S: www.kalfyangalleries.com
E: info@kalfyangalleries.com
Ιούλιος: Δευτ. & Σάβ. 10.00 – 15.00, Τρ.- Παρ.10.00 – 20.00, Ιούλιος: Δευτ. 10.00-15.00, Τρ.-Παρ.10.00-20.00

MAIL ORDER MONSTERS AMP

Η ομαδική έκθεση που παρουσιάζεται στον χώρο AMP εστιάζει στη διερεύνηση των νέων τάσεων στον τομέα της παραμορφωτικής απεικόνισης, μέσα από τη νεότερη γενιά καλλιτεχνών που δημιουργούν φιγούρες κατακερματισμένες και σε αποσύνθεση. Η συγκεκριμένη παρουσίαση αποτελεί την τρίτη έκδοσή της έκθεσης, σε συνέχεια αντίστοιχων παρουσιάσεων στους εκθεσιακούς χώρους Peres Projects στο Βερολίνο και Deitch Projects στη Νέα Υόρκη. Στην έκθεση συμμετέχουν εννέα καλλιτέχνες με ζωγραφική, γλυπτική, βίντεο και κόμικ, ενώ την επιμέλεια είχε η Kathy Grayson.

10 Ιουνίου – 3 Ιουλίου
Επικούρου 26 & Κορύνους 4
Τ: 210 3251881
S: www.a-m-p.gr

FRACTURED FIGURE ΕΡΓΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΔΑΚΗ ΙΩΑΝΝΟΥ Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ

Η εγκατάσταση της έκθεσης Fractured Figure, που εγκαινιάστηκε τον Σεπτέμβριο του 2007, σχεδιάστηκε σαν ένα ζωντανό και υπό συνεχή διαμόρφωση project, καθώς έργα προστέθηκαν ή αλλοήξαν θέση κατά τη διάρκειά της. Η έκθεση αποτελεί μια προσπάθεια διερεύνησης της νέας προσέγγισης αναπαράστασης της μορφής, καθώς και του τρόπου που διαφορετικές εκδοχές της πραγματικότητας συνθέτουν την εμπειρία μας από τον κόσμο. Ανάμεσα στα νέα έργα που προστέθηκαν περιλαμβάνεται το γλυπτό-εγκατάσταση Death of a Moment του Urs Fischer, καθώς και οι εγκαταστάσεις Means to the End του Adam Helms και Αυτο-Αποκεφαλισμένος του Poka-Yio.

1 Μαΐου – 31 Ιουλίου
Εμ. Παππά & Φιλελλήνων 11, Νέα Ιωνία
Τ: 210 2758490
F: 210 2754862
E: info@deste.gr
S: www.deste.gr
Τετ. & Πέμ. 17.00 – 20.00

Tsagaris
TheKiss1, 2008
Triptych, 100x300 each

ART AGENDA

της Θεοδώρας Μαλάμου

DONNA MARTIN GRADUATES! Εξερευνητής

Σύμφωνα με το δεήτριο τύπου, «αν ήταν τραγούδι θα ήταν το Being Boring των Pet Shop Boys... Αν ήταν κατάσταση θα ήταν το άσκοπο ξενύχτι κάπου γύρω από το Πεδίο του Άρεως αναλύοντας νυσταγμένα τα ίδια και τα ίδια». Μια άτυπη επανασύνδεση παλιών γνωστών, με νοσταλγικές αναφορές σε μια εποχή όπου οι πραγματικές σεζόν μετρούσαν από τον Σεπτέμβρη έως τον Ιούνιο, σύμφωνα πάντα με το σχολικό ημερολόγιο, προκύπτει στην ομαδική έκθεση Donna Martin Graduates! Οκτώ καλλιτέχνες παρουσιάζουν σχέδια, γλυπτά και φωτογραφίες, τα οποία αντιπαράθενται αιφνιδιαστικά με ετερόκλητα αντικείμενα, υπό την επιμέλεια του Αντωνάκη Χριστοδούλου.

17 Ιουνίου – 15 Αυγούστου
Ηρακλείτου 6, Κολλωνάκι
Τ: 210 3627159
E: dxart@otenet.gr
Δευ. - Τετ. - Σάβ 10.30 - 15.30,
Τρ. - Πέμ. - Παρ. 10.30 - 19.30

© 2008 VF Sportswear, Inc., nautica.com

Ο ΝΑΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΤΕΤΣΙ

του Ανδρέα Αγγελιδάκη

architecture./36

Προχτές και σχεδόν τυχαία βρέθηκα σε ένα γκρουπ ξενάγησης του καινούργιου Μουσείου της Ακρόπολης. Πριν μπω στο κτίριο είχα αποφασίσει ότι μου αρέσει, μόνο και μόνο επειδή στην Αθήνα έχουμε ελάχιστα παραδείγματα σύγχρονης διεθνούς αρχιτεκτονικής, ίσως και σχεδόν κανένα, οπότε είπα να στηρίξω και γω το Μουσείο μπας και αποτελέσει παράδειγμα. Βέβαια με ενδιέφερε κάπως και ο τρόπος που το κτίριο ξεπροβάλλει ανάμεσα στο αστικό χάος, αν και γενικά δεν είμαι πολύ fan της αρχιτεκτονικής του Bernard Tschumi. Τελικά το κτίριο είναι καλό, αλλά όχι καταπληκτικό. Οι χώροι κυκλοφορίας -και ειδικά η κεντρική σκάλη που παίρνει το σχήμα της από τις διαστάσεις του Παρθενώνα- είναι εντυπωσιακοί, αλλά μάλλον εις βάρος των ιδίων των χώρων

έκθεσης. Και τελικά το μουσείο είναι δύο δωμάτια: Μία τριγωνικά αμύχανη αίθουσα με παρά πολλές τεράστιες κολόνες που θέλουν να μας θυμίσουν αντίστοιχους χώρους σε ναούς, και την αίθουσα της ζωοφόρου, που θέλει να μας μεταφέρει μέσα στον επίμαχο ναό. Η τριγωνική αίθουσα μοιάζει περισσότερο σαν ένα τεράστιο πλατύσκαλο, ένας χώρος που προέκυψε γιατί κάπως έπρεπε να πας στην άλλη μεριά της σκάλης και να συνεχίσεις την ανάβαση. Η αίθουσα της ζωοφόρου έχει πάρει τις διαστάσεις της από τα πριόνια μάρμαρα, έτσι ώστε να μπορούμε να τα δούμε τοποθετημένα σωστά και σε απόλυτη συνέχεια. Βέβαια αυτό είναι σχετικό, γιατί τελικά η ζωοφόρος έχει τοποθετηθεί στο θεωρητικά ιδανικό ύψος των 170 εκ. από το πάτωμα, με αποτέλεσμα να διακόπτεται από

την είσοδο στον χώρο και από κάτω που μοιάζει με είσοδο στην τουαλέτα. Δηλαδή ενώ υποτίθεται ότι ολόκληρο το μουσείο πήρε τις διαστάσεις του από αυτή τη μαρμαρίνη πλωρίδα, δεν βρέθηκε ένας τρόπος να μπούμε στην αίθουσα χωρίς να διακόψουμε τη ροή μίας από τις σημαντικότερες εικόνες του δυτικού πολιτισμού. Ξαν να λες ότι έκοψα μια γωνία από την Γκουέρνικα γιατί έμπαινε μπροστά από τον διακόπτη μωρέ... Έβαλα λίγο πηλασιστά τη Μόνα Λίζα γιατί δεν έφτανε να κατεβάσω τα ρολά... Αν ο Tschumi είχε πάει έστω και σε μία ελληνική ταβέρνα, θα έβλεπε ότι σε όλες σχεδόν κατεβαίνεις ή ανεβαίνεις σκαλάκια για να πας στην τουαλέτα, και έτσι δεν διακόπτεις τη ζωοφόρο του Παρθενώνα. Hello. Τέλος πάντων, ίσως και να είναι απλώς μια λεπτομέρεια και είμαι

ο μόνος που με ενόχλησε, σε γενικές γραμμές το κτίριο είναι μια χαρά, αρκετά Δωρικό στην εμφάνισή του και μέσα, αλλά και από έξω, και τελικά το Δωρικό ύψος είναι αυτό που φαίνεται ότι εκφράζει αυτό που θα λέγαμε ελληνικότητα, φαίνεται να ταιριάζει γενικότερα. Και σαν κτίριο έχει πολύ ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες, όπως οι κολόνες από κυματιστό αλουμίνιο σαν και αυτό που βάζουν στα κοτέτσια (λέω βάζουν γιατί δυστυχώς δεν έχω κοτέτσι), οι οποίες κολόνες με θέα την Ακρόπολη μοιάζουν τελικά πιο πολύ με αρχαίες αλουμινένιες κολόνες παρά κοτετσόκολόνες. Τα κοτέτσια βέβαια δεν έχουν κολόνες, γιατί βασίζονται στην τεχνική της στοιβαξης, που είναι πολύ της μόδας στην αρχιτεκτονική, και μάλλον αποτελεί ένα αρχαίο κλισέ των φοιτητικών

projects σε κάθε σχολή αρχιτεκτονικής που σέβεται τον εαυτό της. Στοιβάζοντας και στηρίζοντας κομμάτια από κυματιστό αλουμίνιο, μαζί με κλαδιά και λίγο κοτετσόσυρμα, φτιάχνεις ένα πολύ ωραίο και χρηστικό κοτέτσι. Στοιβάζοντας ορόφους και δωμάτια φτιάχνεις ένα πολύ ωραίο και σχετικά πρακτικό μουσείο. Στοιβάζοντας πλαστικά τουβλάκια φτιάχνεις το πρώτο σου κτίριο μέχρι να έρθει η μαμά και να συγυρίσει το σαλόνι. Αλλά τελικά πώς φτάσαμε από το Μουσείο της Ακρόπολης στο κοτέτσι; Η εξήγηση βρίσκεται στο κείμενο του Phillip Johnson στη σελίδα 8 του πολύ σημαντικού καταλόγου Deconstruction in Architecture για την έκθεση αρχιτεκτονικής (και τελικά σχεδόν κίνημα) στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης της Νέας Υόρκης, η οποία εδραίωσε μεταξύ άλλων τους

Bernard Tschumi, Rem Koolhaas, Coop Himmelblau, Zaha Hadid, Daniel Libeskind και Frank Gehry σαν την απόλυτη πρωτοπορία των 80's που σήμερα δεν έχουν αφήσει μουσείο για μουσείο που να μη σχεδιάσουν. Στη σελίδα τάδε λοιπόν του περίφημου καταλόγου, που όταν έπεσε στα χέρια μου τον καιρό που ήμουν πρωτοετής φοιτητής σε λάθος σχολή αρχιτεκτονικής, μου άηλαξε κυριολεκτικά τα φώτα, υπάρχει μία φωτογραφία από ένα κοτέτσι, το οποίο παρουσιάζεται σαν κυρίαρχη έμπνευση για τους αρχιτέκτονες που αναφέραμε, και που αυτό που τους ξεχώριζε από τις παλαιότερες γενιές ήταν ότι εμπνέονταν εξίσου -αν όχι περισσότερο- από ένα ταπεινό κοτέτσι, όπως αντίστοιχα οι παλαιότεροι μεταμοντερνιστές εμπνέονταν από τον Παρθενώνα.

Είναι ωραία να πέφτεις, αν αντέχεις να πέφτεις

της Βασιλικής Πέτσα

Πυκνή ομίχλη, ατμόσφαιρα βαριά και νωπή από τη μόνη υγρασία, και μια πόλη που βουλιαζει κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας, σαν να πνίγεται στα δαιδαλώδη κανάλια που τη διατρέχουν. Ο σημερινός επισκέπτης του Άμστερνταμ, 60 περίπου χρόνια μετά την εποχή που ο Καμύ έγραφε την Πτώση του, μάλλον δεν θα αντικρίσει μια πολύ διαφορετική εικόνα. Ίσως χρειαστεί να προσθέσει και ένα «ύποπτης» προέλευσης ψυχεδελικό «σύννεφο» πάνω από τα περίφημα coffee houses, όμως το underground προφίλ, στη μεταφορική ή την κυριολεκτική του έννοια, αποτελεί σήμα κατατεθέν της πόλης των λουλουδιών. Μια φιλόξενη Βαβυλωνία, καταφύγιο των κατατρεγμένων και κατα-

φρονημένων, πολυταξιδεμένων ναυτικών και μποέμ προσωπικοτήτων, ο σιωπηλός μάρτυρας που σε συντροφεύει με εχεμύθεια στις μικρές ή μεγάλες «πτώσεις» σου. Η κάθοδος από τις παρισινές δικαστικές αίθουσες όπου ασκούσε το καθόλου σεβαστό δικηγορικό του λειτούργημα, στα κακόφημα και σκοτεινά μπαρ του Άμστερνταμ, όπου μετατράπηκε σε «κούφιο προφήτη για ασήμαντα χρόνια» ήταν αναμφίβολα απότομη, για τον Ζαν Μπατίστ Κλαμάνς. Όχι όμως και οδυνηρή –εξάλλου σηματοδοτούσε ένα άλμα από την ταχτοποιημένη και αθαζονική δικηγορική περσόνα στην εξίσου εγωκεντρική και ανέγγιχτη από συναισθήματα μάσκα του «δικαστή–μετανωστή», ενός περιέργου υβριδίου του οποίου η φύση

παραμένει ένα μυστήριο έως τις τελευταίες σελίδες. Ίσως η περιέργεια να κράτησε τον τουρίστα –ακροατή και είδωλο του Κλαμάνς πέντε μέρες στο πλευρό του, θυσιάζοντας, ίσως, μια επίσκεψη στις πιο κακόφημες περιοχές της πόλης. Σε αυτές ακριβώς, που ορίζουν τον εξώτατο ομόκεντρο κύκλο της παρακμής, τον ένατο κύκλο της Κόλασης του Δάντη (του Ιταλού...) και οριοθετούν τον σφαιρικό αστικό μικρόκοσμο με κέντρο τον αμοραλισμό. Αν κάποτε το προνομιακό σημείο της νοσηματοδότησης (άρα και της κρίσης, τιμωρίας ή επιβράβευσης) ήταν στην αποκλειστικότητα της Θείας Διανοίας, η αποκαθίλωση των ειδώλων συνοδεύτηκε από την αναγωγή των χιλιάδων «ημών, των μικρούληδων θεών»

σε δημόσιους –και ποτέ προσωπικούς– αλληλο-κατήγορους. Ο Κλαμάνς παιδεύτηκε, αλλιά βρήκε τη λύση και ας του στοίχισε μια απότομη πτώση και την απώλεια του παρισινού σικ αέρα για τις αναθυμιάσεις των μοιυσμένων από λύματα ολλανδικών υδάτων. Αλλιά ας μη βιαζόμαστε, όπως θα έλεγε και ο Κλαμάνς. Όλα ξεκίνησαν από ένα γέλιο, όπως ακριβώς την εξώθηση από την περικλειστη Εδέμ της μητρικής ασφάλειας σηματοδοτεί το πρώτο κλάμα. Απρόσκλητο, τυχαίο, και μάλλον καθόλου ειρωνικό, αλλιά αντιλαμβανόμενο ως τέτοιο από τον ίδιο τον αφηγητή που με τον εγωκεντρισμό του θεώρησε ότι τον αφορά –και αυτό. Η συνέχεια δόθηκε με μια κυριολεκτική πτώση που

ο Κλαμάνς δεν έκανε τίποτα για να αποτρέψει. Ούτε τη δική του πτώση-ως-μετάβαση έκανε κάτι για να αποτρέψει εξάλλου. Άφησε την αθαζονία του να καταρρεύσει σαν χάρτινος πύργος, τσαλάκωσε τη δημόσια εικόνα του και έγινε ο ίδιος ο χειρότερος κριτής του, για να αναδυθεί σαν παντοδύναμη, αυτεξούσια, ανεξάρτητη προσωπικότητα, ατσάλινη και υπερ-άνθρωπη, ο Ζαρατούστρα που αποποιείται τα ύψη και ψάχνει στα «υπόγεια τη θέα». Οξύμωρο; Vive l'absurd, που θα 'λεγε και ο Κλαμάνς και θα κερνούσε αλλή μια μπίρα τον ανυποψίαστο ακροατή του στο Mexico Bar. Μιλώντας για παράδοξο, το Άμστερνταμ είναι γεμάτο από αυτά. Από την κλινικοποίηση της επιθυμίας και την ερωτικοποίηση

του ακαδημαϊκού που αντιπροσωπεύει το Sex Museum, ως τη «φυλάκιση» του αγοραίου έρωτα σε βιτρίνες όπου μπορείς μόνο να δεις και όχι να αγγίξεις, από την πολυπολιτισμικότητα έως τη δολοφονία του κινηματογραφιστή Βαν Γκοκ από μουσουλιμάνο εξτρεμιστή και από τη συνταγματική μοναρχία της χώρας μέχρι την ανεκτικότητα της στη διαφορετικότητα. Μια πόλη που ασπάζεται την αντιφατικότητά της, που αποδέχεται τις εγγενείς αδυναμίες της και αυτο-κρίνεται ίνα μην κριθεί. Ο παράδεισος για όλους, είναι τελικά ο παράδεισος κανενός, αλλιά στο βασίλειο της ανεξιθρησκείας είναι τουλάχιστον όλοι ενωμένοι στην πτώση τους. Ποτέ δεν αποκαλύπτεται αν οι λεπτομέρειες που παραθέτει ο

Κλαμάνς για τη ζωή του είναι πηλασματικές ή αν περιέχουν έστω και μια σαθρή βάση αλήθειας. Το ίδιο το όνομά του, εξάλλου (Ιωάννης Βαπτιστής Κήρυκας), είναι διαποτισμένο από δόσεις αυτοσαρκασμού –άλλη μια δική του ασφαλείας. Ο ακροατής του, στον οποίο απευθύνεται σε δεύτερο πρόσωπο, σκιαγραφείται σαν το κατοπτρικό είδωλο του αφηγητή, το βολεμένο και φιλήσυχο «πριν», όπου το δικηγορικό επάγγελμα χρησιμοποιείται σαν μεταφορά για να υποδηλώσει την πραγματιστική εξάσκηση του ανθρώπου και της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ο συγγραφέας, χωρίς να ταυτίζεται απαραίτητα με τον Κλαμάνς, απευθύνεται στους αριστερούς διανοούμενους σαν αρνητικό

alter ego, με την ίδια αδιαλλαξία και τη δεινότητα ενός διαπρύσιου κήρυκα. Πίσω από κάθε φαινομενικά ευγενές κίνητρο κρύβεται ο ανθρώπινος εγωισμός και καμία ιδεολογική φράξια δεν κατέχει τα σκήπτρα του παπικού αλάθητου (ο Κλαμάνς θα έτριβε τα χέρια του βλέποντας τους αριστερούς διανοούμενους να ανατριχιάζουν στο άκουσμα των θρησκευτικών αναφορών...). Αν η γυναίκα που αυτοκτόνησε πέφτοντας στον Σηκουάνα είδε τον πραγματικό της εαυτό να καθρεφτίζεται και απειληστική, στα βρώμικα ρεύματα των ολλανδικών καναλιών ο Κλαμάνς βλέπει τον απόλυτο και ανίκητο Κανένα (εκμηδενισμένο μέσω των αντιθέσεών του) και νιώθει επιτέλους ευτυχισμένος.

σειρά Βασική Γραφιστική

Ζωοδόχου Πηγής 121, Αθήνα 114 72
t 210 6424020 φ 210 6424029
info@dartbooks.gr
www.dartbooks.gr

dartbooks

YOU WANNA SLEEP WITH COMMON COMICS?

του Τάσου Παπαϊωάννου

Με τον Παναγιώτη Πανταζή γνωριστήκαμε το 2005 στο φεστιβάλ της Βαβέλ και από τότε κάνουμε παρέα και συνεργαζόμαστε σε projects (εκδίδει τη σειρά του Common Comics στην εταιρεία μου giganto books και μαζί έχουμε σχεδιάσει το comic “τώρα!”). Με αφορμή την τριηλιή του επίθεση στο Comicdom Con 2008 (“common comics #3: gong”, “τώρα!” και “lynch” –το τελευταίο σε συνεργασία με τους Γούση, Διαληυνά, Ταξή και Τσιάτσιο, από τις εκδόσεις ΚΨΜ), κάνουμε την παρακάτω συζήτηση για να γνωρίσετε και εσείς πόσο «και γαμώ τα παιδιά» είναι!

Από την έκδοση του fanzine «Πυρήνας» έως την κυκλοφορία των 3 πρόσφατων albums σου, έχει περάσει αρκετός καιρός. Τι είναι αυτό που σου δίνει δύναμη να συνεχίζεις να σχεδιάζεις comics;

Ίσως το γεγονός ότι έχουν αλληλάξει πολλὰ πράγματα απ’ την εποχή του Πυρήνα να είναι αυτό που με «μπριζώνει» να θέλω να φτιάξω καινούρια πράγματα. Αν είχα μείνει να φτιάχνω ένα fanzine που διάβαζαν 250-300 άτομα, ίσως να μου πέρναγε η όλη όρεξη. Από ένα σημείο και μετά, όταν το οικονομικό κίνητρο παραμένει χαμηλό, αυτό που σου δίνει δύναμη είναι το feedback που θα πάρεις από κάποιον άνθρωπο που θα του αρέσει κάτι στη δουλειά σου. Επίσης, παραμένει φετίχ μου να βλέπω σε δεμένα βιβλιαράκια στη βιβλιοθήκη πράγματα που έχω δημιουργήσει εγώ.

Στο ενδιαμέσο σχεδιάζεις για το “9” τη σειρά σου “re/stor.diaries”, καθώς και άλλα comics. Έχεις μπει καθόλου στο trip-άκι τού να φτιάξεις μία ιστορία ή σειρά που να απευθύνεται στον μέσο αναγνώστη; Κάτι που να μη χρειάζεται κόπο για να κατανοηθεί, κάτι που να έχει as πούμε «ξεκαρδιστικό» χαρακτήρα;

Στον μέσο αναγνώστη απευθύνομαι, κρίνοντας απ’ τους φίλους μου. Χα-χαχα... Σοβαρά, δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω κάτι που και να το θεωρώ χιουμοριστικό και να απευθύνεται σε πολύ κόσμο. Το χιούμορ είναι πολύ υποκειμενική υπόθεση, προσωπικά απολαμβάνω το χιούμορ που γίνεται προσβλητικό, και κάτι τέτοιο θα ήταν δύσκολο να θεωρηθεί μαζικής «κατανάλωσης». Χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι δεν το έχω στα πλάνα.

Θεωρώ το Lynch ως ένα από τα καλύτερα Ελληνικά comics που έχουν κυκλοφορήσει τα τελευταία χρόνια. Πόσο πιθανό το βλέπεις να υπάρχει συνέχεια;

Ακόμη κι αν το τέλος φαίνεται πολύ απόλυτο για να έχει και κάποια συνέχεια, εγώ έχω σκεφτεί κάτι. Αλλά αφού είναι ομαδική δουλειά και

δεν έχουμε συζητήσει με τα παιδιά, πραγματικά δε μπορώ να ξέρω αν θα υπάρξει συνέχεια ή του.

Στην επίσημη παρουσίαση του CC#3:gong στο φετινό Con, είπες ότι από το τεύχος #4 και μετά, ό,τι έχει ειπωθεί μέχρι στιγμής θα αρχίσει να συνδέεται με τα επόμενα τεύχη. Τι θα πρέπει να περιμένουν οι αναγνώστες; Δώσε μας ένα hint...

Το CC#4 θα παρουσιάζει κομμάτια απ’ τη ζωή του Οδυσσέα, του ενός απ’ τους 2 χαρακτήρες του CC#3. Κομμάτια, από κάθε άποψη, αν θες ένα hint. Από και πέρα έχω ένα γενικό πλάνο για τα επόμενα τεύχη, αλλά δεδομένου ότι κάθε τεύχος επηρεάζεται σε μεγάλο βαθμό απ’ την ζωή μου, τη περίοδο που το γράφω, τα πράγματα θα εξελιχθούν ανάλογα.

Στο myspace σου πέρα από comics σου, μπορεί κάποιος να ακούσει και τραγούδια σου, το soundtrack των common comics. Πώς έκατσε αυτό; Κάνε live;

Από 16 χρονών έφτιαχνα ηχητικά κολλάζ με πρωτοποριακούς, όπως φανταζόμουν τότε, τρόπους, μέχρι να μάθω ότι αυτό που έκανα λεγόταν pause tapes. Αργότερα πήρα ένα sampler και συνέχισα να λουπάρω ασταμάτητα. Όταν το βαρέθηκα κι αυτό πήρα ένα midi keyboard κι άρχισα σιγά-σιγά να φτιάχνω εξ ολοκλήρου δικές μου συνθέσεις. Προς το παρόν δεν το βλέπω επαγγελματικά όλο αυτό, έτσι η μουσική είναι εκεί, ελεύθερη για download. Live θα κάνω, δεν ξέρω πότε, αλλά όταν γίνει θα τα σπάσουμε!

Ποια είναι τα μελλοντικά σου σχέδια, αλλά και όνειρα, σχετικά με τα comics;

Να μπορέσω μια μέρα να ζω άνετα, όχι μόνο από τα comics, αλλά και από εικονογραφήσεις, μουσικές και ό,τι άλλο φτιάχνω. Δε ζητάω πολλά, να με πληρώνουν για να κάνω το κέφι μου.

“Sex, Drugs and Rock & Roll”. Τι απ’ όλα αυτά θα αντικαθιστούσες με την λέξη “comics”, ή αν προτιμάς πες μου το δικό σου αγαπημένο τρίπτυχο. Πφφ βραχυκύκλωμα... Forever Is Elsewhere Αυτό!

Myspace: <http://www.myspace.com/111panpan>

Blog: <http://panpan111.blogspot.com>

Deviantart portfolio: <http://ekato-enteka.deviantart.com>

Official Common Comics site: <http://gigantobooks.gr/commoncomics>

VELVET MORNINGS

ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 00.00 – 02.00
ΣΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ 105,5 FM

ME GUESTS, ACOUSTIC SETS, NEA,
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ, ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΔΙΣΚΩΝ ΚΤΛΚΤΑΚΤΑ

FOOTBALL | CINEMA | MUSIC | FASHION | BOOKS | ART | ARCHITECTURE | COMICS

5 New Comics!!!

Θα τα βρείτε σε όλα τα ενημερωμένα βιβλιοπωλεία
και στις αλυσίδες Public και Παπασωτηρίου...

www.gigantobooks.gr + www.myspace.com/t_drom

LONDON 1 HULL 1

του Αντρέα Κίκηρα

football is life./42

SUPPORT
Hull City

...Μοιρασμένες ήταν οι εκρήξεις χαράς στη φετινή σεζόν σε Λονδίνο και Χαλ, δίνοντας ξαφνικό μπόι στην παράξενη πόλη του Γιορκσάιρ, γεγονός που ιστορικά είναι ό,τι πιο κοντινό στον εκληκτικό τίτλο από το ντεμπούτο (1986) άλμπουμ των Housemartins: London 0, Hull 4. Ίσως μάλιστα το ακαθάριστο προϊόν ευτυχίας των Hullensians για την πρώτη άνοδο της -104 ετών- ομάδας τους στην Πρέμιερ Λιγκ να ξεπέρασε ακόμη κι αυτό το αντίστοιχο των οπαδών της -παραδοσιακά πτοπαθούς- Τότεναμ για την κατάκτηση του φετινού Λιγκ Καπ, του μοναδικού τροπαίου που κατέληξε φέτος στην πρωτεύουσα. Γιατί εδώ μιλάμε για επίτευγμα ανεπανάληπτο, ειδικά με τον τρόπο που έγινε, ως προς την ηδονή που νιώθει ο μέσος οπαδός μιας τέτοιου βεληνεκούς ομάδας: σ' ένα ηλίεοφ ματς χωρίς αύριο κόντρα στη Μπρίστολ Σίτι, μέσα στο φισκαρισμένο Ουέμπλεϊ (70.000 άτομα) κι όλα να κρίνονται μ' ένα ξερό σουτ-οβίδα του παίκτη-συμβόλου της ομάδας και τέκνου της πόλης, 40άρη, ξεδοντισμένου και γεμάτου τατουάζ σέντερ φορ Ντιν Ουίντας. Δεν υπήρχε καλύτερο σεβάριο ανταμοιβής για την υπομονή που έκαναν τόσα χρόνια οι φίλοι των «Tigers» (το παρατσούκλι προκύπτει από το συνδυασμό κιτρινο-πορτοκαλί και μαύρης ριγέ φανέλας και μαύρου sports),

μετά τις ατέλειωτες περιπλανήσεις πάνω-κάτω, στα ποδοσφαιρικά επίπεδα 2, 3 και 4. Βέβαια, το θαύμα της τελευταίας πενταετίας (με τους τρεις προβιβασμούς μέχρι την Πρέμιερ) μόνο τυχαίο δεν ήταν για τη Hull City Afc, αφού αποτύπωσε χαρακτηριστικά το πόση ώθηση μπορεί να πάρει μια ομάδα από ένα οηλοκαίνουργιο γήπεδο. Το κλασικό παλαικό Boothferry Park, θέατρο μπόθλικου χουλιγκανικού ξύλου κατά τις δεκαετίες '70 και '80 (με αντιπάλλους κυρίως γείτονες, τύπου Σέφιλντ Γιουνάιτεντ, Γκρίμσμπι, Σκάνθορπ, περιστασιακά και Λιντς), έβαλε ρουκέτο το 2002 και η ομάδα μετακόμισε στο εντυπωσιακό για τα στάνταρ της Kingston Communications Stadium. Η Χαλ είχε μόλις καταφέρει να αποφύγει τη χρεοκοπία, χάρη στο αποτελεσματικό μάνατζμεντ του νεαρού προέδρου της Άνταμ Πίρσον, πρώην εμπορικού διευθυντή της Λιντς. Ο Πίρσον εγκατέλειψε τη Λιντς αμέσως μετά τη μεγάλη πορεία της ως τους «4» του Τσάμπιονς Λιγκ (2001), για να αναλάβει τη Χαλ (τότε 4ης κατηγορίας). Αρχικά φάνηκε ότι τα 'χε χάσει, να όμως που η Χαλ είναι τώρα μέλος της Πρέμιερσιπ, ενώ η, χρεοκοπημένη πλέον, Λιντς θα παίζει και του χρόνου στη γ' κατηγορία. Ξαφνικά πέρυσι το καλοκαίρι, και ενώ η Χαλ είχε πάρει τα πάνω της για τα καλά, ο Πίρσον πούλησε την ομάδα σ' έναν όμιλο επιχειρηματιών με επικεφαλής τον επίσης

φιλόδοξο Πολ Ντάφεν, ο οποίος πιστώνεται την περαιτέρω ώθησή της. Έτσι, στο Χαλ δεν έμειναν πια μόνο βιβλικές μορφές τύπου Ουίντας, αλλά προσελκύστηκαν και διάφορες φιγούρες από την Πρέμιερ (από τον, γενικά άσφαιρο, Ιρλανδό στράικερ Κάλεμ Φόλαν της Γουίγκαν, μέχρι τον διεθνή φαντεζί -τουλάχιστον- 35άρη Νιγηριανό Τζέι Τζέι Οκότσα). Όλες αυτές οι εξελίξεις δεν γίνονται ν' αποσυνδεθούν από το γενικότερο προφίλ της -παραδοσιακά εργατικής, βιομηχανικής- πόλης του Χαλ, που έχει αποσπάσει πολλές φορές τον τίτλο της «χειρότερης για να ζεις» στη Μεγ. Βρετανία, λόγω των απαράδεκτων δεικτών που παρουσίασε από τη θάλασση περίοδο και μετά σε φτώχεια, εγκληματικότητα, εκπαίδευση, υγεία, ανεργία κ.ά. Ότι κάτι ιδιαίτερο έχει αυτό το μέρος το καταλαβαίνει κανείς μονομιάς, από τους, μοναδικούς στη χώρα, κρεμ -και όχι κόκκινους- τηλεφωνικούς θαλάμους, αποτέλεσμα του γεγονότος ότι αποτελεί τη μοναδική αγγλική πόλη που διαθέτει τη δική της ανεξάρτητη τηλεφωνική εταιρεία (αυτή είναι η Kingston Communications, που έχτισε το γήπεδο). Γενικότερα πάντως, υπάρχει η φήμη ότι οι περίπου 250.000 κάτοικοι του Χαλ είναι από τους φιλικότερους στην Αγγλία, ενώ τα τελευταία χρόνια έχει μπει μπροστά ένα μεγάλο πλάνο «αναγέννησης» της πόλης, με κύριο άξονα

το ξαναχτίσιμο της μαρίνας (το Χαλ διασχίζεται από έναν ομώνυμο πλωτό ποταμό, ενώ απέχει 40 χλμ από τη Βόρεια Θάλασσα), με σπίτια, εστιατόρια, καφέ, κλαμπ, θέατρα και σινεμά, ένα σχέδιο κόστους περίπου 1.5 δις λιρών. Μέσα σ' αυτά και η εκτοξευμένη ομάδα, η οποία ήδη υπολογίζει να τσεπώσει περίπου 60 εκατομμύρια λίρες μόνο από μπόνους συμμετοχής στην Πρέμιερ και τηλεοπτικά δικαιώματα, χωρίς την αναμενόμενη αύξηση στο εμπόρευμα κομμάτι. Ο εδώ και 2 χρόνια κόουτς της ομάδας, Φιλ Μπράουν, δίχως ιδιαίτερη εμπειρία ως βασικός εγκέφαλος του πάγκου, πέτυχε στα 49 του να πείσει τη διοίκηση ότι είναι ικανός και για το μυστηριώδες ταξίδι της επόμενης σεζόν. Πόσω μάλλον από τη στιγμή που δηλώνει ότι δεν πολυθέλει αλληγές, αλλά θα στηριχτεί σ' αυτούς που ξέρει και εμπιστεύεται, οι οποίοι «αξίζουν μια επιβράβευση για τη συντροφικότητα και το ομαδικό πνεύμα που έδειξαν όλη τη χρονιά». Άραγε και ο γίγας Ουίντας θα μπει στην πέμπτη δεκαετία της ζωής του εξακολουθώντας να τιμά την φανέλα των τίγρεων; Θέλει και ρώτημα;! «Ίσως σπάσει το ρεκόρ του Στάνλεϊ Μάθιους, που έπαιξε μέχρι τα 55», υποστήριξε για τον σκόρερ του ο Μπράουν, με το μέλλον να προδιαγράφεται λαμπρόν.

join

**Monika, serpentine,
Lanterna, Jackie Breaks,
Family Battle Snake,
Mhtera Falaina Tyflh,
Modrec, Mamma Kin,
Wild Honey, Wanna Be James,
Fuse For Peckar,
Wish Upon a Star,
The Callas, spectralfire and
Palindrome and more...**

at
fab liquid
s t u d i o s

www.fabliquid.com

**Ελασιδών 3
Γκάζι
Τηλ 210 975 4957**

recording, mixing, editing, voiceovers, dubbing, production

FLUOKIDS AFTER PARTY @ YOGA BALA

Το Μάιο του 2005 ο 19χρονος Παριζιάνος Pharrell (aka François Arrot) λανσάρει το fluokids.blogspot.com και ταράζει τα νερά της γαλλικής σκηνής, δημιουργώντας ένα από τα σημαντικότερα free music blogs στον κόσμο του internet. Τρία χρόνια μετά, το αρχικό του σχέδιο για μια ομάδα συνεργατών (από διάφορες πόλεις της Ευρώπης) που, κάτω από το όνομα Fluokids (γαλλική παιδική οδοντόπαστα), θα παίζει σε after parties διασημοτήτων όπως οι Daft Punk, θα περιοδεύει ανά εξάμηνο στην Αμερική και θα έχει τη δική της εταιρεία ρούχων, έχει γίνει πραγματικότητα.

Ο mastermind του blog, Pharrell, μαζί με τη Miss Toats (aka Alicia Martinez) από το iheartcomix.com της Καλιφόρνια, μετά την εμφάνισή τους στη Γιορτή της Μουσικής θα βρεθούν στο Yoga Bala το Σάββατο 21 Ιουνίου, φιλοξενούμενοι της ομάδας OUTRO και καλεσμένοι των Flying Lilis Brothers, για ένα after party DJ set. Τη βραδιά θα ανοίξει ο Yes it Does!! Sure it Does!! και οι djs του Κορμποράνου.

www.fluokids.blogspot.com

Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5-7, Ψυρρή
Είσοδος ελεύθερη, starts at midnight

ΕΝΑΣ ΚΑΠΟΙΟΣ PETER COOK.

Η Θεατρική Ομάδα **The Groucho Marxists**,θα παρουσιάσει τον μήνα Ιούνιο και για επτά παραστάσεις στις 21:30 κάθε βράδυ, μια θεατρική παράσταση βασισμένη στο έργο του σπουδαίου Βρετανού κωμικού **Peter Cook**. Ο **Peter Cook** με το αστείρευτο ταλέντο του και μια μοναδική σατιρική ματιά, στηλιτεύει άψογα την αγγλική κοινωνία του '50 και του '60. Μέσα απ' τα κωμικά του σκετς ξεκινά την πορεία του ο ηθοποιός **Dudley Moore**, φίλος του **Cook** ως το τέλος. Στόχος της ομάδας είναι να αναδείξει τον άγνωστο στην Ελλάδα καλλιτέχνη και να μυήσει τους θεατές στην αγγλική φάρσα, την οποία κανείς άλλος δεν χειρίζεται με τόση δεξιοτεχνία όσο ο **Cook**.

Σκηνοθεσία: Θωμάς Τσαλαπάτης
Παίζουν οι ηθοποιοί: Λίνα Αλτιπαρμάκη, Κώστας Βελέντζας, Ζωή Ξανθοπούλου, Πάνος Ροκίδης

10-16 Ιουνίου
Θέατρο Τόπος Αθηνών, Κεφαλληνίας 17 και Κυκλάδων, Κυψέλη | Τ: 210 8656004

ΔΥΟ ΤΡΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ

Ο Σωκράτης Νικόγλιου αιχμαλωτίζει την αλήθεια της περιήγησής του οικειοποιούμενος την εικόνα των απλωμένων ρούχων που συναντάς σε διάφορες γωνίες του κόσμου (Βοηθία, Δανία, Γαλλία, Ελλάδα, Λάος, Νορβηγία, Περου, Πορτογαλία) και ανακινεί στη μνήμη μας μια πραγματικότητα κοινή σε όλους. Σχεδόν εμμονικά ο φωτογράφος αποτυπώνει μια συγκεκριμένη πράξη της καθημερινότητας και παραδίδει ένα σχόλιο για το χρόνο και τη μετακίνηση.

Bartesera, Κολλοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλους)
Διάρκεια έκθεσης: 2 Ιουνίου - 5 Ιουλίου
Ώρες λειτουργίας: Δευτέρα έως Σάββατο 10.00 - 22.00 και Κυριακή 12.00 - 22.00

OFF-OFF ATHENS

Θεατρικό Φεστιβάλ Νέων Ομάδων

Το θέατρο Επί Κοιτώνω διοργανώνει από φέτος ένα καλοκαιρινό φεστιβάλ νέων θεατρικών ομάδων με χαρακτήρα showcase ανοιχτό στο κοινό, που αποτελεί μια περαιτέρω μορφοποίηση της προσπάθειας που ξεκίνησε πριν από δύο χρόνια στη σκηνή του φουαγιέ του και λάβαινε χώρα στη διάρκεια της θεατρικής περιόδου. Ο τίτλος off-off Athens θέλει να υποδηλώσει όχι μόνο τον φυσικό τόπο διεξαγωγής του, δηλαδή σ' ένα off-off theater όπως η σκηνή του φουαγιέ μας, αλλά και τον «καλλιτεχνικό τόπο» στον οποίο ανθίζει η δημιουργικότητα αυτών των ομάδων: τον εκτός της καθιερωμένης αθηναϊκής θεατρικής πραγματικότητας τόπο. Ο χώρος μας, μαζί με τεχνική υποστήριξη, παρέχεται δωρεάν στις θεατρικές ομάδες που συμμετέχουν και η είσοδος είναι ελεύθερη για το κοινό. Φέτος συμμετέχουν 21 ομάδες και η κάθε μία θα παρουσιάσει τη δουλειά της σε δύο συνεχείς μέρες (Δευτέρα/Τρίτη, Τετάρτη/Πέμπτη και Παρασκευή/Σάββατο). Η συνολική διάρκεια είναι 7 εβδομάδες. Οι παραστάσεις φιλοξενούνται στο χώρο του φουαγιέ και η διάρκειά τους δεν υπερβαίνει τα 40 λεπτά. Η ώρα έναρξης καθημερινά είναι στις 10:00 μ.μ.

ERROR CODE 11854

Μια τριήμερη εκδήλωση-φόρος τιμής στην τεχνολογία των ηλεκτρονικών υπολογιστών, τρεις ημέρες γεμάτες παιχνίδι, μουσική, προβολές και συναυλίες, εμπνευσμένες από την εποχή των 8bit και 16bit ηλεκτρονικών υπολογιστών. Vintage Atari και Commodore, ενώ παράλληλα στο Bar K44 η διασκέδαση περνάει σε άλλο επίπεδο μέσα από τα καλύτερα video games και τους ήχους μιας εποχής με λιγότερα bits.

Επιμέλεια: Ηλίας Σηφάκης
13, 14 & 15 Ιουνίου
K44, Κωνσταντινουπόλεως 44, Γκάζι

ΦΟΤΙΖΟΝΤΑΣ

Δημόσιος χώρος και αισθητική - από τον βανδαλισμό στην ουτοπία

Ο Φώτης Κουζηνός –γνωστός με το ψευδώνυμο fotizontas– που για χρόνια ασχολείται με το street art, εκθέτει δουλειά του στην gallery manufactura. Παρόλο που πολλές φορές το street art χαρακτηρίζεται παράνομο και παρεμβατικό στο αστικό τοπίο, η ζωγραφική στο δημόσιο χώρο δεν παύει να αποτελεί ένα οπτικό μέσον επικοινωνίας.

Κάτω από αυτό το πρίσμα γίνεται προσέγγιση μιας Δράσης που συμβαίνει στους δρόμους της πόλης και που μόνιμα ακροβατεί μεταξύ του βανδαλισμού και της αισθητικής παρέμβασης. Η έκθεση προσπαθεί να δώσει μια συγκεκριμένη ταυτότητα στη Δράση, να καθορίσει τα αίτια, τα κίνητρα και τα συμπεράσματά της. Ζητούμενο είναι να καλέσει σε διάλογο και να επικοινωνήσει με όποιον ασχολείται με τον δημόσιο χώρο, την πόλη, την αισθητική και τη λειτουργία της.

Gallery manufactura
Ζωοδόχου Πηγής 29, Εξάρχεια
Τ: 210 3811470
E: manufactura@yahoo.com
www.arteshop.gr

Διάρκεια: 5 Ιουνίου – 5 Ιουλίου
Ώρες λειτουργίας: Δευτ. Τετ. Σάβ. 10:30 – 15:30, Τριτ. Πέμ. Παρ. 10:30 – 20:30

LE PAGE “TEDDY GIRLS” ΕΡ

Οι Le Page κυκλοφορούν το πρώτο τους ΕΡ, με τίτλο “Teddy Girls”. Το indie folk ντουέτο ηχογραφεί ονειρικές μελωδίες, που αποπνέουν μια παιχνιδιάρικη pop διάθεση. Στα 6 τραγούδια του “Teddy Girls” θα ανακαλύψεις όμορφες ιστορίες από δύο παιδιά της πόλης, που αποτελούν ένα από τα ενδιαφέροντα μουσικά projects της αγγλόφωνης σκηνής. Το Ε.Ρ. περιλαμβάνει και δύο εκπλήξεις. Πρώτον η συμμετοχή του Barry Louis Polisar (γνωστός από τη συμμετοχή του στο OST της πολυσυζητημένης ταινίας “Juno” με το τραγούδι “All I want is you”), ο οποίος έκανε πρόταση στην μπάντα να επαναηχογραφήσουν το τραγούδι “Talking to plants” μαζί του. Και δεύτερον η διασκευή της μπάντας στο τραγούδι “The gogo boots” των Callas. Το ολοκληρωμένο άλμπουμ τους αναμένεται τον Οκτώβριο. Μέχρι τότε, αγάπησε το “Teddy Girls”.

Friends of Art / Booze Cooperativa present

DRAWMUSICDRAW!!

Η ομαδική έκθεση **Draw Music Draw** ταξιδεύει από τη βάση της το Λονδίνο στην Αθήνα. Επτά νέοι καλλιτέχνες, από μια πλειάδα χωρών όπως Ιταλία, Χιλή, Ισπανία, Λίβανο, εξερευνούν –με αφετηρία τον ήχο και τη μουσική– τη σχέση μεταξύ σχεδίου και άλλων εικαστικών μέσων. Σε αυτή την έκθεση το μέσο σταματάει να είναι απλά η αφετηρία της έρευνας, αλλά γίνεται ο κεντρικός της άξονας. Σε ποιο επίπεδο ο ήχος και η μουσική αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι ενός έργου, έμπνευση για τον καλλιτέχνη από την θέση του θεατή/ακροατή, δύναμη επιρροής στην αντίληψη του κοινού; Το κοινό καλείται να συμμετάσχει μέσα από έργα άηχότε διαδίστατα και άηχότε εγκαταστάσεις που συνδυάζουν την εικόνα με τον ήχο.

Η έκθεση θα διαρκέσει έως τις 13/06/2008
Ώρες λειτουργίας: 12:00 - 00:00
Booze Cooperativa, Κολλοκοτρώνη 57, Αθήνα

SYNCH

Αγοράστε το εισιτήριό σας με ένα απλό τηλεφώνημα!
Τηλεφωνικές κρατήσεις εισιτηρίων: 2108108228

πρίζα

Για τις ζεστές νύχτες του καλοκαιριού ένα από τα λίγα μέρη που θα σε κρατήσουν στην Αθήνα είναι και η Πρίζα. Minimal χώρος, μεγάλη μπάρα, freestyle μουσικές και art video προβολές για βραδιές που «είσαι στην πρίζα». Ανοιχτά από τις 8 το απόγευμα έως αργά το βράδυ...

Χρ. Λαδά 1, Πλ. Καρύτση | Τ: 210 3244101

Hotels

της Σώτης Τριανταφύλλου

Ταξίδια στην Ελλάδα· διανυκτερεύσεις σε επαρχιακά ξενοδοχεία· κάθε βράδυ ένα καινούργιο δωμάτιο. Το κλειδί που προοριζόταν να ανοίξει το δανεικό σπίτι αποδείχτηκε παρωχημένο· η κλειδαριά είχε αλλιάξει· στις δύο το πρωί ψάχνω κατάλυμα σέρνοντας μια κωμικά κοριτσίστικη βαλίτσα με ροζ λουλουδάκια. Πριν από λίγες μέρες, Βέροια (πόσο ίδιες είναι οι ελληνικές πόλεις! Μόνο οι αυτόχθονες βλέπουν τις διαφορές)· ύστερα, Θεσσαλονίκη, Αλεξανδρούπολη, Ξάνθη· αεροπλάνα, δανεισμένα αυτοκίνητα, τρένα· το ΚΤΕΛ· εκείνο το ίδιο παλιό λεωφορείο που με πήγαινε από την Αθήνα στο χωριό, στη θάλασσα, όταν ήμουν επτά χρονών. Οι ίδιοι παλιοί άνθρωποι: ανεμοδαρμένοι· ηλιοκαμένοι· αργοί· βλοσυροί· η διαφορά τους από το 1964 (όταν ήμουν επτά χρονών): τα κινητά τηλέφωνα, το καλωδιάκι που ενώνει το αυτί τους με μια συσκευή επικοινωνίας. Στις πόλεις αντηχούν σκυλιάδικα· Νότης Σφακιανάκης, Πέγκυ Ζήνα. Σ' ένα γλέντι στη Βέροια, δημοτικά, κλαρίνα («Λυγαριά, λυγαριά...»)- σκάνωμαι να χορέψω, αδέξια, συρτό, τσάμικο· μ' αρέσουν όλοι οι χοροί· είμαι ζώο χορευτικό. Χορεύω ζεϊμπέκικο σαν τον Αλέξη Ζορμπά. Όρμησα στη ζωή χορεύοντας τουίσα· με ακολουθούσε ένα μεγάλο, εξωτικό τοπίο. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου ένιωθα την αγαλλίαση της ελευθερίας· το μεγαλειώδες συναίσθημα ότι όλα μπορούν να συμβούν: ένα κλειδί που δεν ταιριάζει στην πόρτα· ένα τρένο που εκτροχιάζεται χωρίς θύματα· ένα ΚΤΕΛ όπου ο οδηγός δέχεται να βάλει το cd που του προτείνω: John Mayall ("So Many Roads"), Amy Winehouse ("I'm no Good"), Until June ("Sleepless"), ενώ έξω από το σκονισμένο τζάμι ξετυλίγεται το ασυνάρτητο σκηνικό των Βαλκανίων: χέρσα γη, ακουπιδία· νεοέλληνες που οδηγούν 4

Χ 4 των 3.000 κυβικών ενώ ένα Smart θα αρκούσε. Νεόπληστοι, παλιοφτωχοί· η χώρα παράγει ακόμα ελιές, σταφίδες, λάδι· λίγο κρασί, λίγη θάλασσα... Η οικογένεια είναι ακόμη «ό,τι έχουμε ιερό»· οικογένεια über alles. Όποιος δεν επαναλαμβάνει τον κύκλο της ζωής θεωρείται ύποπτος· έχει το στίγμα μιας αδικαιολόγητης παραξενιάς, ενός ανεπούλτου τραύματος. Στα ξενοδοχεία ανοίγω τις κουρτίνες· τα διπλά τζάμια προστατεύουν από τους νυχτερινούς θορύβους· τα Σαββατόβραδα ο κόσμος ξεφαντώνει· στα περικόρα πέφτει σιωπή, ερημιά· στις εθνικές οδούς τρεμοσβήνουν κίτρινα φώτα. Η φύση δεν υπάρχει· ή δεν είναι *φυσική*. Από τα παράθυρα των ξενοδοχείων βλέπω πινακίδες της τροχαίας· ένα παρκάκι (πάντα υπάρχει ένα παρκάκι)· το νηφάλιο φως των φαναριών. Εμείς οι Έλληνες είμαστε ματαιόδοξοι, συχνά συμπλεγματικοί, στριμωγμένοι σ' αυτή τη γωνιακή γεωγραφική θέση: η ματαιοδοξία μας μάς κάνει φλύαρους· αν ήμασταν υπερήφανοι θα μιλούσαν λιγότερο. Άλλωστε, τα μισά απ' όσα λέμε χάνονται στη μετάφραση: δεν ζούμε όλοι στον ίδιο χρόνο· μοιραζόμαστε τον ίδιο τόπο, αλλά όχι τον χρόνο. Αργά, τη νύχτα, στα ξενοδοχεία, ανοίγω για μια στιγμή την τηλεόραση: έχω να επιλέξω ανάμεσα σε ταινίες Χ, ρεπορτάζ από την Αγκόλη, ειδήσεις από την προεκλογική εκστρατεία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Διαφημίσεις για τοπικές επιχειρήσεις: γραφεία τηλετών («προτιμήστε μας»), μαγαζιά με πίστες (χορός της κοιλιάς, τσιφτε-τέλια)· αντιπροσωπείες αυτοκινήτων· όλα με δόσεις. Ξεπούλημα· το *αφεντικό τρελάθηκε*. Κοιμάμαι ήσυχα μέχρι να μου τηλεφωνήσουν από τη ρεσεψιόν για να τρέξω στον σιδηροδρομικό σταθμό: «Καλημέρα σας. Ήρθε η ώρα σας».

HELENA GEE

της Νατάσας Χτενά

Εθισμένη στις μουσικές των Leonard Cohen, Nick Cave και Gun Club, η Helena Gee αποκαλεί τη δική της μουσική «dark pop, συναισθηματική και προσιτή, πρωτίστως όμως σκοτεινή». Ιδανικά θα ήθελε να την παρουσιάσει επάνω σε κάποιο σύννεφο, αν εκείνα ήταν πραγματικά τόσο παρόμοια με παπλώμα και ελκυστικά όσο μοιάζουν:

Τι είναι για σένα ομορφιά;

Για μένα είναι ελκυστικό το να είναι κανείς αφίλαυτος, θετικός και έξυπνος. Απλά «καλός». Δεν αντέχω εγωισμούς και ψευτιές. Το να είναι κανείς ψεύτικος μου φαίνεται πάρα πολύ άσχημο. Αν κάποιος δεν σε κοιτά στα μάτια μέχρι να του γυρίσεις την πλάτη, μην τον εμπιστεύσαι.

Ποιος είναι ο πιο όμορφος στίχος που άκουσες ποτέ σου;

Μ' αρέσουν οι στίχοι οι οποίοι σχετίζονται με μένα σαν άνθρωπο, για τον οποιονδήποτε λόγο. Οτιδήποτε αποκαλύπτει την ευαισθησία αυτού που γράφει. Οι στίχοι '...you're my only joy and pain...' του Nikki Sudden στο Don't Explain είναι όμορφοι... 'Out of sorrow entire worlds have been built' και πολλοί άλλοι στίχοι του Nick Cave έχουν ποιητική ομορφιά.

Τι σε έχει εμπνεύσει περισσότερο στη μουσική σου;

Η ευκαιρία να παίξω με ολόκληρη μπάντα. Το να δουλεύω με νέους, ενδιφέροντες και ταλαντούχους ανθρώπους. Καθώς έγραφα μουσική μόνη τα τελευταία χρόνια, το να συναντώ νέα μυαλά και ιδέες αποδεικνύεται φοβερό.

Ποια είναι η πιο πολύτιμη μουσική σου ανάμνηση;

Πρόσφατα βρήκα έναν έλεγχο από όταν ήμουν 6 χρονών στο σπίτι των γονιών μου, στον οποίο υπήρχε ένα σημείωμα από τη δασκάλα μου που ανέφερε πως δεν σταματούσα να τραγουδώ στην τάξη. Δεν ήξερα ότι είχα ξεκινήσει από τόσο μικρή! Μου άρεσε όμως η ιδέα.

Πώς νιώθεις για τη μουσική φάση στο Λονδίνο;

Υπάρχουν κάποια καταπιηκτικά συγκροτήματα στο Λονδίνο και υπάρχουν και κάποια φριχτά. Είναι απογοητευτικό το πώς η τύχη φαίνεται να μην καταδιώκει αυτούς που ειλικρινά το αξίζουν και αναρωτιέμαι ποιανού η γνώμη είναι αυτή που μετράει. Τα συγκροτήματα, όπως είναι και λογικό, δένονται με τα live κι έτσι δημιουργούν μια «σκηνή». Ποτέ δεν το είδα σαν κακό αυτό, απλώς σε καλύτερες εποχές θα αναγνωρίζονταν σαν «κίνημα».

Ποια πιστεύεις είναι η πιο σπουδαία φωνή εκεί έξω αυτή τη στιγμή;

Ο Tom από τους Hatcham Social είναι ο μόνος άνδρας ο οποίος γνωρίζω που τραγουδά σ' αλήθεια και δεν κράζει. Είναι ένας σύγχρονος σοιζός.

Ποια είναι η καλύτερη συμβουλή που σου έδωσαν ποτέ;

«Προσπάθησε να βγάλεις χρήματα κάνοντας κάτι που σου αρέσει» ήξει ο πατέρας μου και νομίζω είναι κάτι που όλοι πρέπει να προσέξουμε.

DO THE VELVET

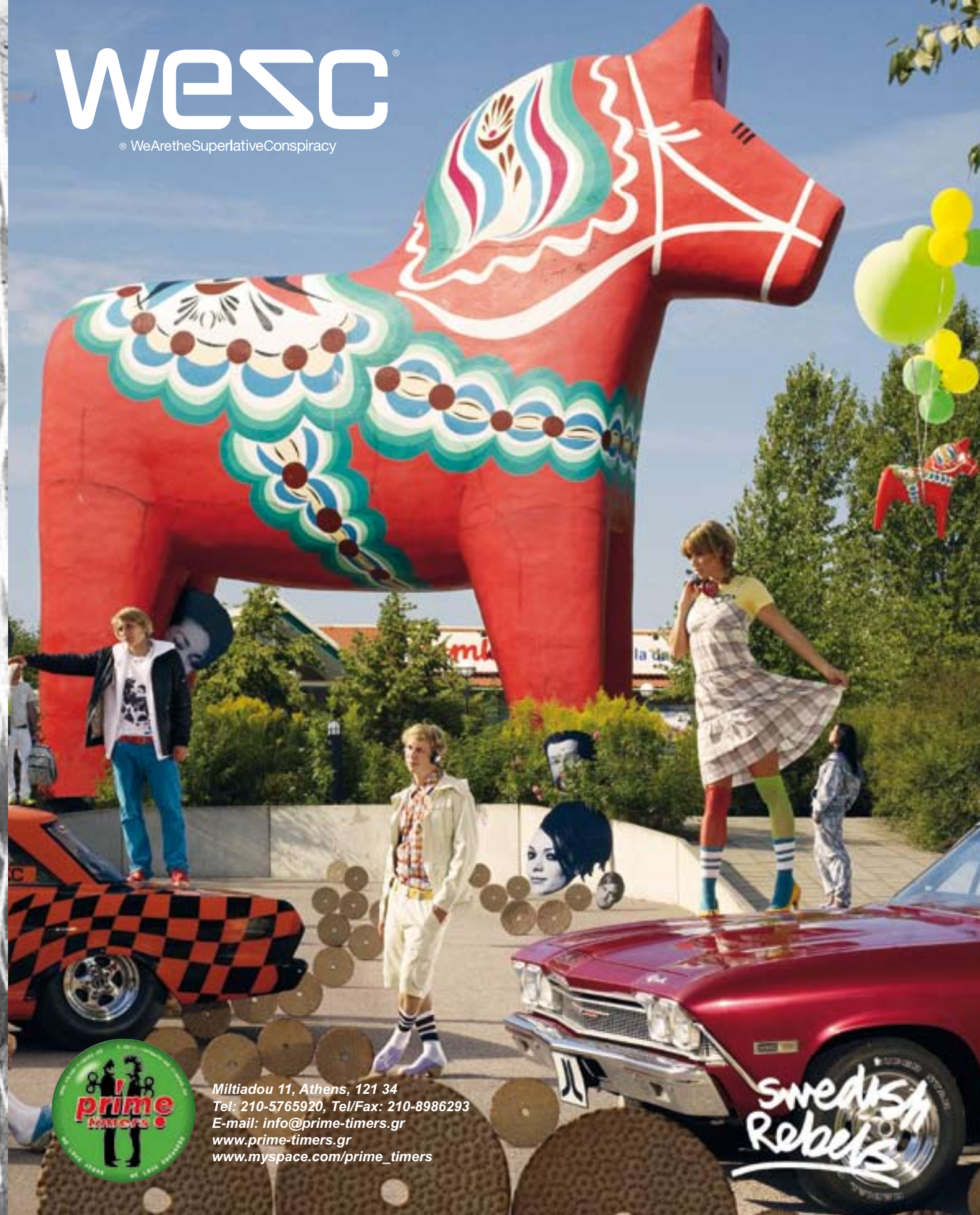
στα παρακάτω σημεία:

καφέ - bar - εστιατόριο **KENTRO:** Bliss, Ρόμβης 24Α | Booze, Κολλοκοτρώνη 57 | Key, Πραξιτέλειου 37 | Obi, Σκουληνίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλη 5 (στοά βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10Β | Toy, Καρύτου 10 | Πριζα, Χρ. Λαδά 1 & Πλ. Καρύτου | Pairidaeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολλοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλειου) | The 7 Jokers, Βουλής 7 | Switch Bar, Σκουληνίου 2, Πλ. Κλαυθμώνος | Μαγκαζέ, Αιόλου 33 | Φίλεμα, Ρόμβης 16 | Χοροστάσιον-Residence, Σκουληνίου 2 Πλάτ. Κλαυθμώνος, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeina, Κιάφας 6 | Cipollino, Δερβενίων 4 | Circus, Ναυαρίνου 11 | Cookou Food, Θεμιστοκλέους 66 | Decadence, Βουλγαροκτόνου 69 | Ginger Ale, Θεμιστοκλέους 74 | Box, Κωλέττη 4 | Κλίνος, Εμ. Μενεάκη 87 | Κόκκοι Καφέ, Ασκήνιου 39 | Playhouse, Βαλτετσίου 49 | Ρακουμέλ, Εμ. Μενεάκη 71 | Resin, Εμ. Μενεάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχωβής 61, | AB, Εμ. Μενεάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχωβής 38 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α | Πωλείται, Κωλέττη 9 | Τραηλαδά, Ασκήνιου 45 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομυιάλη 168, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Brat, Δουκίσσης Πλάκεντίας 122 | Επί της Πανόρμου, Πανόρμου 115 | Fridays, Α. Κηφισίας & Α. Αιεξάνδρου | Marabou, Πανόρμου 113 | Santa Botella, Πανόρμου 115Α | Ginger, Δορυλίου 10 - 10, Πλ. Μαβίλη | Sutsu, Δ. Σούτσου 7, Πλ. Μαβίλη, **ΑΝΘ ΠΑΤΗΣΙΑ:** Καφέινο, Γαβριηλίδου 8, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Fridays, Νεοφύτου Βάμβα 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοί, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** Tiki, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεύκου 33, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6 - 8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23 | Μαύρη Γάτα, Αβραμιώτου 6 - 8, **ΘΗΣΕΙΟ:** Αψέντι, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inotheke, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Blos, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΗ:** Αιχμησιτών, Χριστοκοπίου 3 & Καραϊσκάκη | Αρόδον, Μισούλη 22 | Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Άστρον, Τάκη 3 | Θηρίο, Λεωνιότου 1 | Godzilla, Ρήγα Παρισμάδου 5 | Guru Bar, Πλ. Θεάτρου 10 | Loop, Πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | One Happy Cloud, Αριστοφάνους 12 | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μισούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παρισμάδου 5 - 7 | Ψύρρα, Μισούλη 19 | Vanes, Αιωάνου & Μυκόνου 13, **ΓΚΑΖΙ:** Γκαζάκι, Τριπτολέμου 31 | Fantaseed, Τριπτολέμου 8 | The Hive, Τριπτολέμου 34 & Βουτάδων | Hoxton, Βουτάδων 42 | K44, Κωνσταντινουπόλεως 44 | Mad, Περασφώνος 53 | Mamaca's, Περασφώνος 41 | Micraasia, Κωνσταντινουπόλεως 70 | Νηπιαγωγείο, Κλεάνθους 8 | η, Ευνατιδών 7 | Tapas, Τριπτολέμου 44, **ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ:** Nixon, Αγναίτου, 61β, **ΙΛΙΣΙΑ:** Gush, Ίωνος Δραγούμη 58, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μηνίκα, Φρύνης 18 | Fridays, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Millennium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτή Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Sempre, Σαρανταπόρου 51 **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αιεξάνδρου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσοπολλίου 8, Κεντρική Πλάτ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αιγίλη, Πλάτ. Κεφαλαρίου, **ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** **KENTRO:** Prime Timers, Ερμού 99 | Σόλωνος Records, Καπνιτών 14 | Wave, Ερμού & Νίκης 3 | Ticket Point, Ακαδημίας & Γενναίου 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Buy or Die, Θεμιστοκλέους 68 | Clipart, Μνάσση 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καπνιτοποιία 67-69 | Guest List, Θεμιστοκλέους 48 | Barbara's Food Company, Εμ. Μενεάκη 63-65, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Paloma Negra, Δορυλίου 2 & Βασ. Σοφίας, Πλ. Μαβίλη, **ΚΥΨΕΛΗ:** Μουσικόπολις, Κυψέλης 83, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Catalogue, Δημοκρίτου 24 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Lilly Routs, Μαραζή 37 | Nine Below, Τσακίλη 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Ropa Lavada, Σόλωνος 42 | Underground, Σκουφά 35, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Carnaby Street, Ερμού 99 & Νορμανού | Mr. Vinyls, Ηφαιστου 24 | Prime Timers, Ηφαιστου 12 | Red Light District, Ερμού 109, **ΨΥΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παρισμάδου 3 | Clipart, Ερμού 100 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 5 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Oh! My Ark, Αγίας Εφής 16 | Formika, Παλιόδοξ 9, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Αχαΐων 24, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως | Prime Timers, Φρύνης & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 34 | Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime Timers, Ανδρούτσου 174Α, **ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ:** Prime Timers, Ταξιστών 67, **ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ:** Prime Timers, Σαρανταπόρου 43, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Prime Timers, Αρτέμιδος 1, Πλ. Εσπερίδων | Prime Timers, Δούσμανη 26, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Prime Timers, Αγίας Παρασκευής 3-7, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Prime Timers, Β. Σοφίας 41, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριακή 6-8, **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ** **KENTRO:** Ελευθεροδράκας, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Ποιησία, Ασκήνιου 3 | International Press & Books, Πανεπιστημίου 73, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Βιβλιοδισμο, Γεωργ. Ζωγράφου 8, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθεροδράκας, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολλοκοτρώνη 10, **ΜΑΡΟΥΣΙ:** Fnac, Εμπορικό Κέντρο The Mall, Α. Παπανδρέου 35, **σινεμά** **KENTRO:** Άστρ, Κοραή 4, **ΦΙΞ:** Μικράσκουμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφραβίλη, Μαυρομυιάλη 168, **ΚΥΨΕΛΗ:** Τριανόν Film Center, Κοδριγκτώνος 21 (Πατισίων 101), **σχοιές** **KENTRO:** Σ.Α.Ε., Νίκης 28, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Βακαλός, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΜΟΥΣΕΙΟ:** Ι.Ι.Ε.Κ. Δελτα, Ρεθύμνου 3, **ΨΥΡΗ:** Akto, Κραναού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** ΔΕΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243 **χώροι τέχνης** **KENTRO:** AMP, Επικούρου 26 & Κορίνους 4 | The apartment, Βουλής 21 | Καπνάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Cheap Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25 | Manufactura, Ζωδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλθένα Τούντα, Αρματολίων & Κλεφτών 48 | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομυιάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Ηώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρκτος 29 | Καπνιτών, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bernier / Eliades, Επταχάληκου 11 | Ελένη Κορωναίου, Μπισσιών 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βίκτωρος Ουγκώ 15, **ΨΥΡΗ:** a.antonoπουλου.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμούδιου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Εμποροπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλιόδοξ 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | Ε31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κοιλών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνόχωρος, Αγύια 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντας 44 | Ιόρμυρα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παπιά & Φιλελλήνων | Prime Timers, Ελ. Βενιζέλου 28

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ **καταστήματα:** Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Prime Timers, Κούσκουρα 5, **χώροι τέχνης:** TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13, **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αιμυμόδωρο), **ΜΥΚΟΝΟΣ:** Εφημερίδες Gallery, Πέτρος Δρακοπούλου 4, **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** Lemon, Περίανδρου 11, **ΝΑΥ** **ΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6, **ΧΙΟΣ** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4 | Βιβλιοπωλείο Πάπυρος, Αηλιταριάς 42-44, **ΧΑΛΚΙΔΑ** Azul, Άγιος Νικόλαος, Μνηστήρι

wesc®

© WeAretheSuperlativeConspiracy

Miltiadou 11, Athens, 121 34
Tel: 210-5765920, Tel/Fax: 210-8986293
E-mail: info@prime-timers.gr
www.prime-timers.gr
www.myspace.com/prime_timers

New arrival in town

Timberland Make it better.™

ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ TIMBERLAND:

ΚΗΦΙΣΙΑ • Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ • ΜΑΡΟΥΣΙ • Ν. ΨΥΧΙΚΟ • ΧΑΛΑΝΔΡΙ
ΦΙΛΟΘΕΗ • ΚΟΛΩΝΑΚΙ • ΕΡΜΟΥ • ΠΑΓΚΡΑΤΙ • ΡΕΝΤΗΣ • ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ • ΒΟΛΟΣ • ΑΡΑΧΟΒΑ • ΖΑΚΥΝΘΟΣ • ΗΡΑΚΛΕΙΟ • ΜΥΚΟΝΟΣ